

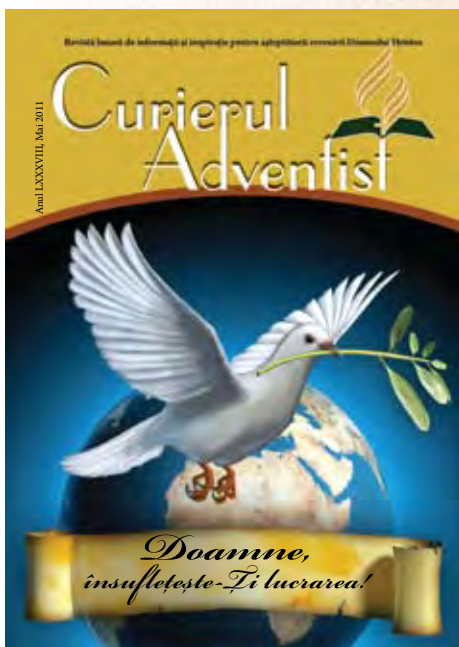
Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Anul LXXXVIII, Mai 2011

Curierul Adventist

*Doamne,
însufletește-Ți lucrarea!*

Sumar

3. Codul unic
Virgiliu Peicu
4. Doamne, însuflețește-ți lucrarea!
Iosif Diaconu
6. Hebron, cetatea uriașilor
Traian Aldea
8. Al treilea sens
Laurențiu Nistor
10. Pune-ți amprenta
Adina Tomoiagă-Ștefan
12. Dincolo de no(r)i
Ramona Chirilă
14. La școală ...împreună cu Dumnezeu
Ciprian Iorgulescu
16. Torente, pomi și ierbivore
Daniel Chirileanu
18. Fețele diamantului
George R. Knight
20. De ce nu vrea să se schimbe
Marius Andrei
21. Punți către oameni
Cristian Purnea
22. Depresia – o tulburare ce ne poate afecta?
Laura Fierbințeanu
23. Evaluarea revistei *Curierul Adventist*
Redacția revistei Curierul Adventist
25. În căutarea sensului pierdut
Marilena Sirbu
26. Despre vin și băuturi tari
Florin Lăiu
28. Știri
30. Leslie și puii ei
Daniela Vlădoiu
31. Competiția credinței
Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Anul LXXXVIII, Mai 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Redactor-șef: Virgiliu Peicu

Redactor: Iosif Diaconu

Consultanți:

Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georgel Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur,
Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali:

Romică Sirbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu,
Daniel Chirileanu, Marius Munteanu,
Constantin Dinu

Director: Iacob Pop

Corectură: Ramona Cristea; Elena Buciuman

Grafică și tehnoredactare: Rebeca-Emilia Iordan

Adresa de corespondență:

Curierul Adventist, str. Erou Iancu
Nicolae, nr. 38-38A Volutari, jud.
Ilfov, cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare:

Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

CODUL UNIC

Virgiliu Peicu*

Atunci i-au zis: „... cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?”

(Ioan 1:22)

I-am auzit deseori pe specialiștii în psihologie și filosofie vorbind despre amprenta unică a personalității umane. De asemenea, când se vorbește despre caracteristicile unei identități, „unicitatea” este în centrul atenției. Nu e de mirare pentru nimeni, când merge la ghișeu de completat acte, să audă întrebarea: „Puteți să-mi spuneți codul numeric personal?”

Carte de identitate avem toți la fel, același scris, același design, dacă suntem gemeni, poate aceeași fotografie, dar fiecare are ceva unic în actul său, și anume codul de identificare. El reprezintă acel „unic” ce ne definește, un identificator folosit de toate sistemele informatice care prelucrează date privitoare la noi. Pentru a nu ne pierde în marea masă și a ne ține ancorați pe drumul împlinirii misiunii noastre, avem nevoie de acea caracteristică unică, care să ne definească.

Același lucru se întâmplă și cu identitatea noastră de credincioși adventiști. Simțământul pe care îl trăim în ultimii ani este că ne-am pierdut identitatea specifică adventismului. Până în anii Revoluției, ne deosebeam clar de ceilalți, aveam un mesaj al nostru, principii puternic creaționiste și o filosofie opusă celei a partidului de guvernământ.

După Revoluție, toți au început să cânte imnuri religioase, să folosească liber numele lui Dumnezeu, să aprecieze Biblia, să construiască biserici, să vorbească despre „apocalipsa” și să tremure în fața semnelor vremii. Nu mai suntem doar noi *acea*. Acum ne identificăm cu ceilalți. Ba unii chiar se simt frustrați că mai avem câte o deosebire.

După Revoluție, împreună cu toți ceilalți, am fost gri-julii și cam speriați de venirea anului 2000. Apoi a venit debusolarea și bâjbâiala. Și de atunci ne uităm în dreapta și-n stânga, căutându-ne locul și rostul. Când vedem că alții, și chiar într-un număr mai mare decât noi, fac mai cu zel ceea ce făceam noi, trăim sentimente de frustrare. Unii furioși s-au năpustit asupra originii noastre, alții asupra unor principii, asupra scrierilor specifice și asupra codului nostru de conduită bisericească. Și așa, neliniștea și nesiguranța create de pierderea identității adventiste ne-au risipit în zări albastre, ne-au învățat unii împotriva altora și ne

macină energiile în proiecte care nu sunt absolut specifice scopului pentru care Dumnezeu a adus la existență Biserica Adventistă.

Avem infrastructură și mijloace de lucru cum n-am avut niciodată. De libertate și spațiu de acțiune nu ne putem plânge. Atunci, ce nu avem? Ne lipsește cumva acel mesaj unic pentru care Dumnezeu ne-a adus la existență în această generație? Ce este acel „ceva” cu care trebuie să venim noi, ca să atragem atenția acestei generații spre momentul venirii Domnului Isus?

Ne este cumva teamă că, dacă îl descoperim și îl trăim, ne pierdem imaginea socială, libertatea și drepturile populare? Descoperirea lui chiar că ne-ar obliga la o reformă spirituală și la o redeșteptare activă. În acest context, nu putem să nu ne amintim de acei israeliți de pe vremea lui Iosia, care pierduseră cartea Legii și uitaseră de ce i-a adus Dumnezeu la existență (2 Regi 22). Căci nu se poate să regăsești Cartea Legii și să nu te oglindești în ea.

Fără să abat umbre de îndoială sau dezaprobare asupra acțiunilor sănătoase, asupra predicării, asupra acțiunilor sociale sau misionare care se desfășoară în numele Bisericii Adventiste, mă întreb, totuși, care este acel mesaj și cea perspectivă a viitorului care ne definesc unicitatea pentru care Dumnezeu ne-a adus la existență?

Luna trecută, comitetul Uniunii și comitetele Conferințelor s-au întrunit pentru a discuta și a începe o experiență de reformă și redeșteptare. Aceasta arată faptul că simțim nevoia ca mersul nostru în zigzag și în lentoarea generală să se oprească. Avem nevoie de redeșteptare și reformă, dar sunt posibile, oare, fără să ne descoperim identitatea specifică și misiunea pentru care am fost aduși la existență? Dacă nu avem pentru ce muri, avem pentru ce trăi?

„...cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?”

Doamne, însuflește-Ți lucrarea!

Iosif Diaconu*

**„Însuflește-Ți lucrarea în cursul anilor,
Doamne! Fă-Te cunoscut în trecerea anilor!”
(Habacuc 3,2)**

Starea de răceală și apatie spirituală din biserica noastră nu mai miră pe nimeni. Putem spune chiar că ne-am obișnuit așa, în această stare. A început să nu ne mai supere faptul că rugăciunile noastre rămân fără un răspuns concret; am început să ne obișnuim cu serviciile divine fără mesaj și nu ne mai deranjează aproape deloc faptul că botezurile au devenit un eveniment din ce în ce mai rar.

Și totuși există printre noi oameni, frați și surori, care suspină și gem pentru Ierusalim. Ei nu au renunțat să aștepte Ploaia târzie. Studiind Scripturile, ei caută să vadă ce vremi și ce împrejurări are în vedere Duhul pentru a-Și aduce la îndeplinire lucrarea. Așezați pe genunchi, aceștia imploră, strigând cu lacrimi: „Doamne, însuflește-Ți lucrarea!”

În căutarea Ploii târzii

Orice așteptare sinceră a reînviării spirituale pleacă de la acceptarea unei reforme. Reformele au fost întotdeauna condiția descoperirii unei noi experiențe spirituale. Fără reformă, nu există reînviare.

Dar reformele dor întotdeauna. Ele constau în acceptarea bisturiului spiritual, care are ca rol îndepărtarea tumorilor morale din viața noastră. A face reformă înseamnă a identifica în comportamentul nostru, ca indivizi și ca biserică, toate acele practici care întristează inima Domnului.

Nevoia unei reforme reale, care să fie însoțită de revitalizarea vieții spirituale, este subiectul principal pe care Conferința Generală îl propune pentru rugăciune și ca preocupare pentru întreaga biserică. Chiar ședințele de consiliu ale Conferinței Generale s-au transformat, din întâlniri de dezbateri și hotărâri, în ocazii de rugăciune și strigăt către Dumnezeu. Timpurile pe care le trăim pot deveni acele timpuri pe care le așteptam de mult.

Această dorință după o viață spirituală reînnoită a început să capete un contur din ce în ce mai accentuat și în Biserica

Adventistă din țara noastră. Conștientizarea nevoii de schimbare s-a concretizat într-o întâlnire care a avut ca subiect tocmai reforma și reînnoirea. La aceasta au participat slujbașii Uniunii Române și administratorii tuturor celor șase Conferințe.

În primul rând, a fost recunoscut faptul că viața religioasă a credincioșilor adventiști români are un caracter stins. Predicile nu mai accentuează solia specifică adventistă. Serviciile divine sunt rigide, iar părțasia lipsește aproape total. Lucrarea misionară personală are doar un caracter întâmplător. Mulți tineri, deși membri, sunt ruși de viața bisericească. Există o stare de insatisfacție și nemulțumire generală.

Biserica toată, slujbași și laici, așteaptă: fie se întâmplă ceva, fie totul se stinge.

Camera de sus

Întâlnirea de la Stupini, din 11-12 aprilie 2011, nu a avut un caracter formal și nu a fost o întâlnire de lucru. Mai degrabă, atmosfera acestei ocazii se poate compara cu ceea ce s-a întâmplat în Camera de sus, acolo unde ucenicii așteptau pogorârea Duhului. Coordonatele întâlnirii au fost rugăciunea, mărturisirea și pocăința. Neclaritățile din relațiile personale au fost așezate înaintea Celui care poate să aducă pacea între oameni și în inimile lor. A fost rezervat un timp special pentru consacrare personală, iar fiecare participant și-a angajat inima în dorințe concrete de schimbare.

Punctul culminant al programului l-a constituit serviciul divin al Sfintei Cine. Prin această rânduală sfântă, întreaga conducere a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România a fost adusă la același gând și aceeași simțire. Simbolurile trupului și sângelui Mântuitorului au constituit pentru cei prezenți mijlocul de aducere-aminte a marii Jertfe care a fost adusă pe Calvar pentru salvarea lumii întregi. De asemenea, cei prezenți au considerat că, pentru o așa de mare și solemnă lucrare, este necesară și o zi de post, ca semn al disponibilității și receptivității, pentru ca Duhul Sfânt să Își facă lucrarea.

În întâmpinarea Duhului

Evenimentul de la Stupini a generat un angajament special din partea tuturor slujbașilor în vederea realizării redeșteptării. S-a subliniat însă faptul că la acest moment, biserica nu mai are nevoie de un alt program. Există o mulțime de proiecte pe care fiecare departament le desfășoară. Ele au rolul lor, dar niciun program, oricât de reușit, nu poate să înlocuiască lucrarea Duhului Sfânt.

De aceea s-a dorit ca acest eveniment să transmită mai degrabă un suflu și un model. La nivelul fiecărei Conferințe, vor fi organizate evenimente similare, cu pastorii și cu slujbașii comunităților locale. Aceștia vor fi chemați să caute o experiență personală cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să descopere puterea mântuitoare a jertfei Domnului Hristos. Fiecare pastor, slujbaș sau membru trebuie să ia decizii personale de schimbare a obiceiurilor și practicilor greșite.

S-au conturat trei direcții precise, care au nevoie de o lucrare specială, și anume: reforma personală, închinarea publică și lucrarea misionară. Aceste trei direcții sunt, de fapt, dimensiunile principale ale unei vieți spirituale

complete. Dacă lipsește una, atunci lipsesc toate, iar dacă una dintre ele este experimentată în mod real, atunci toate sunt experimentate.

Evenimentul de la Stupini se dorește a fi reprodus la nivel de Conferințe, districte, biserici locale. Însă nimeni nu va fi constrâns să se înscrie în această direcție. Biserica dorește doar să creeze cadrul și condițiile, pentru ca oricine dorește să poată avea o viață spirituală autentică. Iar la acest demers de îmbunătățire a vieții spirituale poate participa oricine.

Poporul lui Dumnezeu are nevoie de pastori și prezbiteri care să fie oameni ai rugăciunii. Este timpul să se ridice din popor frați și surori care, în acest timp solemn, printr-o viață curată și prin stăruință sfântă, să caute mila care vine din Sanctuarul ceresc. Nu este timpul acum pentru a ne împărți slujbe și influențe.

Cine va intra în rânduri? Cine va asculta chemarea? Cine va răspunde: Iată-mă, trimite-mă?

**redactor, Curierul Adventist*

Relațiile dintre stat și culte

Panait Gelu, jurist, Uniunea de Conferințe

Extras din LEGEA nr. 489, din 28 decembrie 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Art. 10

Cheltuielile pentru întreținerea cultelor și desfășurarea activităților lor se vor acoperi, în primul rând, din veniturile proprii ale cultelor, create și administrate în conformitate cu statutele lor.

Culte pot stabili contribuții din partea credincioșilor lor pentru susținerea activităților pe care le desfășoară.

Statul promovează sprijinul acordat de cetățeni cultelor, prin deduceri din impozitul pe venit și încurajează sponsorizările către culte, în condițiile legii.

Statul sprijină, la cerere, prin contribuții, în raport cu numărul credincioșilor cetățeni români și cu nevoile reale de subzistență și activitate, salarizarea personalului clerical și neclerical aparținând cultelor recunoscute. Statul sprijină cu contribuții în cantum mai mare salarizarea personalului de cult al unităților de cult cu venituri reduse, în condițiile stabilite prin lege.

Nimeni nu poate fi constrâns prin acte administrative sau prin alte metode să contribuie la cheltuielile unui cult religios.

Culte recunoscute pot beneficia, la cerere, de sprijin material din partea statului, pentru cheltuielile privind funcționarea unităților de cult, pentru reparații și construcții noi, în raport cu numărul credincioșilor, conform ultimului recensământ, și cu nevoile reale.

Statul sprijină activitatea cultelor recunoscute și în calitate de furnizori de servicii sociale.

Autoritățile publice asigură oricărei persoane, la cerere, dreptul de a fi consiliată potrivit propriilor convingeri religioase prin înlesnirea asistenței religioase.

Art. 11

Sprijinul statului constă și în acordarea de facilități fiscale, în condițiile legii.

Art. 12

Utilizarea fondurilor bănești primite de la bugetul de stat sau de la bugetele locale, precum și respectarea destinației bunurilor primite în proprietate sau folosință de la autoritățile publice locale ori centrale se supun controlului statului.

Art. 13

Raporturile dintre culte, precum și cele dintre asociații și grupuri religioase se desfășoară pe baza înțelegerii și a respectului reciproc. În România sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de defăimare și învrăjbire religioasă, precum și ofensa publică adusă simbolurilor religioase. Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a unei activități religioase, care se desfășoară potrivit legii, se pedepsește conform dispozițiilor legii penale.

Art. 14

Fiecare cult trebuie să aibă un organism național de conducere sau de reprezentare. Unitățile de cult, inclusiv filialele lor fără personalitate juridică, se înființează și se organizează de către culte potrivit propriilor statute, regulamente și coduri canonice. Înființarea unității de cult trebuie să fie comunicată, spre evidență Ministerului Culturii și Cultelor. Unitățile de cult nou-înființate ca persoane juridice pot solicita și primi sprijin financiar, în condițiile legii.

Art. 15

Sigiliile și ștampilele folosite de către un cult sau de către o unitate locală de cult trebuie să conțină și denumirea oficială sub care cultul a fost recunoscut sau inițialele acestuia.

Art. 16

(1) Cultele recunoscute pot folosi, în desfășurarea activităților lor, orice limbă consideră de cuviință. Evidența financiar-contabilă se va ține și în limba română.

(2) În relațiile oficiale cu autoritățile statului, cultele recunoscute folosesc limba română.

Hebronul este una dintre localitățile importante din Iuda. Se află în munții lui Iuda, la 30 km sud de Ierusalim, la peste 950 m altitudine. De aici, munții coboară spre sud, spre Deșertul Neghev, unde sunt ultimele localități ale iudeilor, Arad și Beer-Șeba. Numele vechi al orașului, așa cum era folosit de amoriți, era Chiriati-Arba, adică Orașul celor Patru, dar scriitorul Bibliei a preferat numele nou, Hebron. Hebronul este renumit atât pentru podgoriile din jur, unde cresc struguri foarte buni, cât și pentru mormântul patriarhilor.

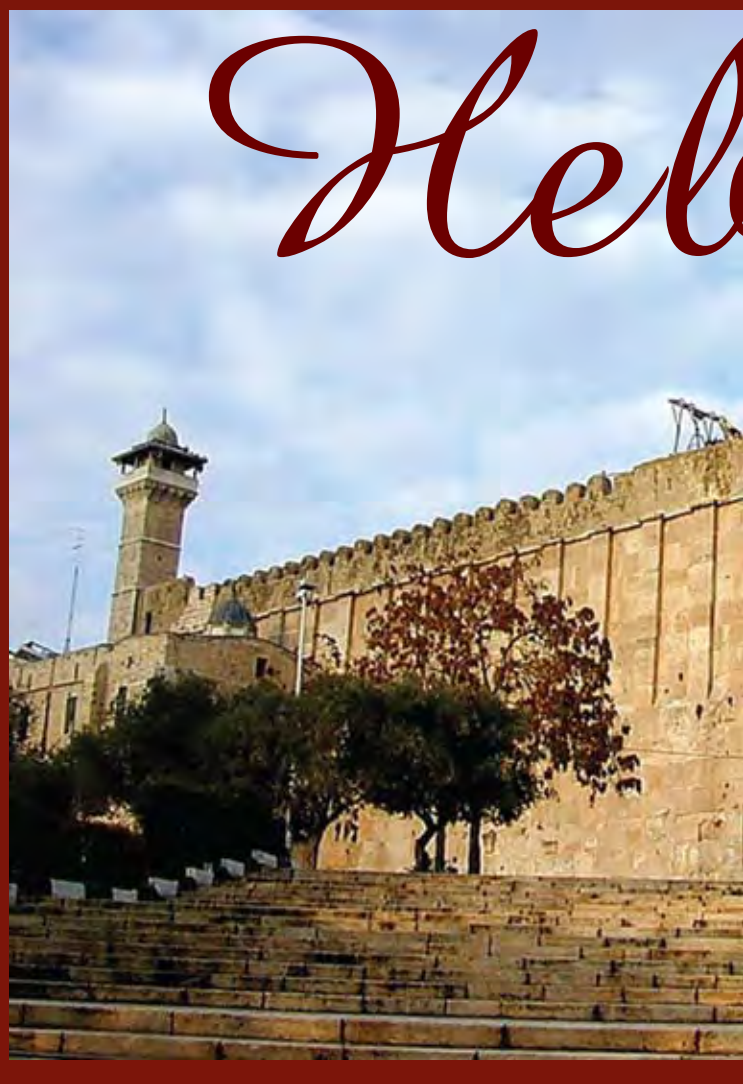
Hebronul patriarhilor

Hebronul apare pentru prima dată în Biblie în raportul vieții lui Avraam. „Atunci Avraam și-a ridicat cortul și a locuit lângă stejarii lui Mamre, care sunt în Hebron, și acolo a zidit un altar Domnului... Și Domnul S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când ședea la intrarea cortului său, în arșița zilei. Și el și-a ridicat ochii și s-a uitat și, iată, trei bărbați stăteau înaintea lui” (Gen. 13:18; 18:1,2). Locul este bine fixat în memoria oamenilor, deoarece arabii îl numesc „*Ramat haram el Khalil* – înălțimea sfântă a omului iubit de Dumnezeu”.

Când Sara a murit, Avraam a cumpărat peștera Macpela și a folosit-o ca loc de înmormântare, devenind mormântul patriarhilor Avraam, Isaac și Iacov și al soțiilor lor, Sara, Rebeca și Lea. Este unul dintre cele mai sfinte locuri ale evreilor. A fost amenajat de către regii hașmonei, în sec. al II-lea î.Hr., iar apoi, Irod cel Mare a construit un temenos (împrejmuire sacră) de 60 x 32 m și înalt de 10 m. Acest monument nu era acoperit, oferind doar respect și cinste mormintelor din interior. Șase cenotafuri, ridicate de regii hașmonei, se află în interior, amintind de cele șase morminte care se găsesc în peștera de sub temenos, undeva la 16 m adâncime. Este o clădire impunătoare, din pietre foarte mari și bine cioplite, fiind singura construcție irodiană care a rămas intactă până astăzi.

Bizantinii au transformat această construcție în biserică, adăugându-i un tavan și acoperiș, apoi arabii mahomedani au transformat-o în moschee. Cruciații îi vor da forma actuală și o vor reconverti în biserică. De pe timpul lor avem descrierea mormântului propriu-zis. Călugării au coborât în interiorul peșterii și spun că au găsit două camere în care se aflau oase umane. Oasele dintr-o cameră, susțin călugării, sunt ale lui Avraam și Isaac, iar celelalte, ale lui Iacov și ale fiilor săi. Ei le-au spălat cu respect și apoi au construit o scară pentru a permite pelerinilor să viziteze peștera. Unul dintre faimoșii pelerini, care ne-a lăsat și descrierea, este Benjamin de Tudela, din sec. al XII-lea. De atunci încolo, nimeni nu a mai coborât în peșteră, deoarece nici arabii și nici evreii nu permit acest lucru.

Mamelucii, atunci când au cucerit zona, au reconvertit biserica în moschee, au adăugat o construcție anexă cu

două minarete și au ridicat creneluri pe vârful zidurilor. Evreii au venit și ei la Hebron, în secolul al XX-lea, întemeind un mic cartier în mijlocul populației arabe. Au ocupat o parte din moschee și au transformat-o în sinagogă, astfel că în prezent avem, în aceeași clădire, o sinagogă și o moschee, unde urmașii lui Avraam se roagă și își cinstesc părinții. Hebronul este deosebit de important pentru evrei și arabi, fiind cel mai puternic act de proprietate și pentru unii, și pentru alții. Din acest motiv, locul este deosebit de fierbinte, fiind puternic disputat de cei doi fii ai lui Avraam și doar soldații înarmați reușesc să mențină ordinea.

Hebronul lui Caleb

Al doilea moment când orașul intră în raportul biblic este din timpul cercetării țării. Iscoadele au trecut și pe la Hebron. Atunci, aici locuiau „fiii lui Anac, Ahiman, Șeșai și Talmai... dintre uriași; și noi eram în ochii noștri ca niște lăcuste și tot așa eram și în ochii lor” (Num. 13:22,33). Acești uriași le-au speriat atât de tare pe iscoade și pe tot poporul, încât s-au descurajat și au refuzat să pornească înainte, rămânând în pustie 40 de ani. Când Iosua a cucerit Canaanul, Caleb, unul dintre cele 12 iscoade, i-a cerut lui Iosua: „«Și acum, dă-mi muntele acesta, despre care a vorbit Domnul în ziua aceea; pentru că ai auzit în ziua

Traian Aldea*

aceea că acolo sunt anachimii și cetăți mari și întărite. Dacă este așa, că Domnul va fi cu mine, atunci îi voi alunga, după cum a spus Domnul.» Și Iosua l-a binecuvântat și a dat Hebronul, ca moștenire, lui Caleb, fiul lui Iefune” (Iosua 14:12-14).

„El n-a cerut pentru sine un ținut gata cucerit, ci pe acela despre care iscoadele spusese în mod deosebit că nu poate fi cucerit. Cu ajutorul lui Dumnezeu avea să smulgă cetățile acestea chiar din mâna uriașilor acelora, în fața cărora credința lui Israel se clătina. Nu dorința după onoare sau mărire l-a inspirat pe Caleb în cucerirea cetății. Bătrânul și viteazul luptător dorea să dea poporului o pildă care să-L onoreze pe Dumnezeu și care să încurajeze semințiile să supună pe deplin pământul pe care părinții lor l-au considerat de necucerit... Lașii și răsculătorii pieriseră în pustie, dar iscoadele neprihănite au mâncat din strugurii din Eșcol. Fiecăruia i s-a dat după credința lui.” (*Patriarhi și profeți*, pag. 521, ed. 2006)

Hebronul lui David

Un alt moment important din istoria cetății este acela când David a venit și s-a așezat acolo, Hebronul devenind prima capitală a regatului său. Iată cum consemnează Biblia aceasta: „David a întrebat pe Domnul, zicând: «Să mă sui

într-una din cetățile lui Iuda?» Și Domnul a zis: «Suiete!» Și David a zis: «Unde să mă sui?» Și El a zis: «La Hebron!» Și David s-a suit acolo cu cele două soții ale sale... Și numărul zilelor cât a fost David împărat în Hebron peste casa lui Iuda a fost de șapte ani și șase luni” (2 Sam. 2:1,2,11).

Hebronul era în mijlocul seminției lui Iuda, dar nu David a ales această cetate, ci Dumnezeu. Atunci când te duci unde te trimite Dumnezeu, când consulți sfatul Său în toate privințele, ai binecuvântarea Sa. Și lucrul acesta s-a văzut în următorul eveniment: „Și toate semințiile lui Israel au venit la David, la Hebron, și au vorbit: «Tu vei fi păstorul poporului Meu Israel și tu vei fi conducătorul lui Israel...» Deci toți bătrânii lui Israel au venit la împărat, în Hebron. Și împăratul David a făcut legământ cu ei, în Hebron, înaintea Domnului. Și l-au uns pe David împărat peste Israel” (2 Sam. 5:1-3).

Aici, la Hebron, vor avea loc câteva evenimente importante în prima parte a domniei lui David: înfrângerea definitivă a casei lui Saul și creșterea puterii și influenței lui David. De aici va porni la cucerirea Ierusalimului, care va deveni capitala consacrată a Israelului. Dar tot aici se va întoarce fiul său Absalom, în rebeliunea lui împotriva tatălui, și se va încorona ca împărat al lui Israel. Hebronul avea o valoare istorică și sentimentală, de aceea a fost ales pentru un astfel de eveniment.

Hebronul creștin

Bizantinii și cruciații s-au oprit la Hebron și au cinstit memoria patriarhilor prin biserica pe care au amenajat-o peste mormântul lor. După ce perioada lor de glorie s-a terminat, nu s-au mai întors aici. Abia în 1871, creștinii ortodocși ruși au construit o mănăstire la marginea Hebronului, aproape de drumul Hebron-Beer Șeba, și un hostel pentru pelerini. În curtea acestei mănăstiri se află un copac foarte bătrân, aproape uscat, doar o ramură mai este verde. Creștinii ruși cred că acest copac a fost plantat de Avraam, de aceea l-au numit „Terebintul lui Avraam”, și spun că atunci când se va usca și ultima ramură va reveni Isus pe acest pământ.

Acesta este Hebronul, unul dintre cele mai vechi orașe din lume, cu o istorie zbuciumată și bogată. Pentru mine, orașul lui Caleb – orașul uriașilor – este cel mai frumos. Nimic nu l-a împiedicat pe acest om al credinței să-l cucerească și să-l stăpânească. Uriașii nu sunt de temut și nu pot să blocheze decât pe cei fricoși și firești. Aș dori ca eu și toți cei care citesc acest articol să moștenească credința și curajul lui Caleb, pentru a fi cu toții pregătiți să moștenim Canaanul ceresc.

În acest articol s-a folosit versiunea GBV a Bibliei, București, 2001.

*profesor de arheologie, Institutul Teologic Adventist

Al treilea sens

Laurențiu Nistor*

Cititul este un drum cu sens dublu. Primul sens este al celui ce scrie; al doilea este al apropierii cititorului de cele scrise. Succesul apropierii este dat de întâlnirea ce îi urmează. Aceasta poate fi ca o salutare fugară sau ca o cină în tihnă. Trecerea în fugă nu duce la o întâlnire, însă împărtășirea dintre prieteni îi schimbă. Când prin lectură se schimbă ceva în cititor, pe drumul ei apare un al treilea sens, la fel cum, după o frângere de pâine împreună, luăm anumite decizii. Acest al treilea sens face diferența dintre lectura de duzină și cea cu sens, calitate și viață.

Citind, intrăm imaginar în lumea autorului, deși aceasta poate fi diferită și distantă de cea a cititorului. Odată realizată această legătură, scriitorul încearcă să-l facă pe cititor profund contemporan cu sine, în speranța că această întâlnire îi va îmbogăți viața celui alt printr-o viziune nouă – un al treilea sens. Particularizarea acestor observații la lectura Bibliei se traduce prin acceptarea și asumarea sensului Cuvântului lui Dumnezeu în ce te privește. Aceasta actualizează pentru noi experiențele de pe paginile Scripturii, ne arată prezentul într-o perspectivă nouă, invită credința și Îi permite lui Dumnezeu să ne transforme.

Cazul lui Avra(a)m ilustrează: când Dumnezeu i-a spus că urmașii lui vor fi ca stelele cerului, el L-a crezut. Credința l-a făcut un om nou, din *homo sapiens* a devenit *homo credens*, iar Dumnezeu a subliniat aceasta numindu-l Avraam. Întâlnirea Cuvântului a generat al treilea sens – vertical – ce depășește timpul și limitele finitudinii umane, până la noi, atingându-ne cu mântuire. Ne face contemporani cu credința celor ce au trecut: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort” (Evrei 11:4).

Cel de-al treilea sens este vital pentru ca relațiile dintre semeni să-și atingă potențialul. O întâlnire cu un prieten este mai mult decât o salutare din mers. Un gest al mâinii nu este egal cu o discuție sau o plimbare. Însă, dacă salutul se confundă cu întâlnirea, și această confuzie se accentuează, apropierea dintre protagoniști va suferi,

deoarece între ei nu există consecința unei reale întâlniri – participanții la apropiere simulează efectul acesteia, fără a avea și substanța evenimentului. Trăirea în simulacru, salutarea, dar neîntâlnirea cu realitatea, duce la afirmații aberante: Holocaustul nu a fost, crimele comunismului sunt imaginare, topirea calotei glaciare este un basm, iar siluirea mediului este naturală și dreaptă. Această autofraudare este la fel de posibilă spiritual. Apostolul Iacov exemplifică necesitatea acestui al treilea sens prin luarea unei decizii, în urma întâlnirii cuvântului adevărului, asemenea deciziei din fața oglinzii.¹ Neluarea unei decizii în fața realității înseamnă a nu o întâlni cu adevărat.

Obstacole interioare

În calea unei întâlniri autentice sunt anumite obstacole izvorâte din comoditate și indiferență.

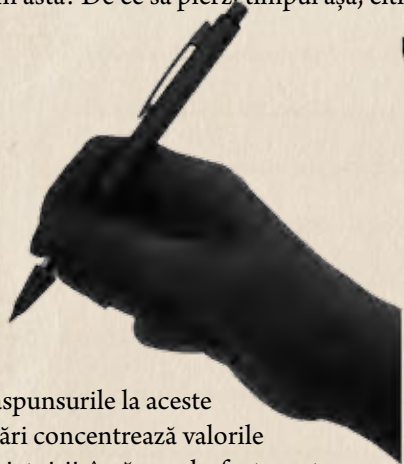
Primul dintre ele, aparent benign, este *exagerarea lecturilor preferate*. Aceasta duce la dezvoltarea dezechilibrată a preferințelor mele. Să presupunem că nutriția e subiectul preferat, iar lectura cuiva i se va dedica aproape în exclusivitate. Fără un echilibru al lecturii, nu îi va fi mai ușor să reinterpreteze viața sau orice altă lectură nutriționistă? Acesta ar putea fi un exemplu fericit, în comparație cu cel biblic din Ioan 5:45-47, unde iudeii contemporani cu Domnul Isus *exageraseră* într-o așa măsură cu citirea politică a profețiilor Vechiului Testament, încât nu mai puteau recunoaște mesajul lor real. Ei distorsionaseră sensul original, și *în locul lui* au așezat sensul preferat, dar, respingând mesajul inițial al autorului, au pierdut beneficiile lui.

Această exagerare cultivată comod duce la *citirea pragmatică*, ecou al unui alt² dicton trist – „Noi muncim, nu citim.” Dacă în trecut dictonul parodia o constrângere, astăzi varianta este absolut voluntară: „La ce-mi folosește mie să citesc...?” Nefiind practic, ca mobila, de pildă, cititul trebuie totuși să îmi ofere o satisfacție pe care să o simt ca orice altă întâlnire cu lumea: un suc cu prietenii, un eveniment agreabil, hoinărirea pe internet; astfel, cititul se va limita la tabloide, romane facile, subtitrări. Pentru

acestea, resurse există, deși reprezintă un anumit consum, ele sunt excluse de „abnegația muncii” din dictonul amintit.

Însă nu cer o decizie verticală și nu presupun o altă percepție decât cea naturală și proprie. Unii dintre ascultătorii Domnului Isus nu au putut s-o depășească. Ei nu puteau percepe sensul afirmațiilor Lui, întrucât își limitaseră viața la nevoile de bază, fără a ține cont de cele spirituale. Singura lor hrănire de până atunci fusese doar a simțurilor, iar trăirea lor interioară urmărise doar satisfacerea nevoilor trupului. Afirmația „Eu sunt pâinea care s-a pogorât din cer” a fost percepută cu simțurile și evaluată ca atare: „Vorbirea aceasta este prea de tot: cine poate s-o sufere?” (Ioan 6:29-60). Necorectată, această tendință limitează percepția la senzorial și distruge percepția spirituală.

Ceea ce îi urmează este o abordare strict *utilitaristă*. Este „citirea” de către ucenici a gestului Mariei Magdalena de a turna mir pe capul Domnului Isus: „Ce rost are risipa aceasta?” (Matei 26:6-9). Această citire este prezentă unde nu se citește, pentru că „nu e nevoie”, unde cititul este limitat la stricta necesitate: citirea prețului pâinii, a cifrei octanice la combustibil, a indicatorilor rutieri, a programului medicului de familie, a orei apusului de soare, a titlurilor din studiul biblic. Aceasta degenerază, la rândul ei, într-o lene nobilă și eficientă, susținută tot prin întrebările: „Ce ne trebuie nouă să citim asta? De ce să pierzi timpul așa, citind la școală?”

Răspunsurile la aceste întrebări concentrează valorile supraviețuirii, însă omul a fost creat pentru mai mult decât atât. Dacă supraviețuirea ar fi valoarea care trebuie să le supună pe celelalte, multe opere ale culturii universale ar deveni lipsite de sens: creațiile lui Haendel, Michelangelo, Brâncuși, Shakespeare, Eminescu sau Cântarea cântărilor. Absența lor ar face (poate) supraviețuirea mai ușoară – câte resurse nu sunt irosite pentru (re)publicarea și păstrarea lor, nu? „Citind” astfel realitatea, drepturile omului ar deveni prea multe. Nu ar fi suficient dreptul la viață? Dreptul la libertatea de conștiință ar fi un lux.

Există un elixir?

Pentru tratarea acestor distorsiuni de percepție a realității, *lectura* Bibliei poate avea valențe de panaceu, întrucât mai mult decât orice altă scriere, ea ar trebui să ne provoace la cel mai vertical sens: întâlnirea cu Dumnezeu. Această întâlnire va oferi beneficiile rezistenței la viciile spirituale menționate anterior

doar dacă întâlnirea cu Dumnezeu prin Scriptură are loc frecvent, consecvent și neparțial, citind constant și apreciind *întreaga* Biblie.

Proximitatea față de revelație nu este o garanție pentru primirea beneficiilor care decurg din acceptarea ei, după cum o conversație nu garantează că interlocutorii s-au înțeles. Când nu ofer ospitalitate cuvintelor semenului meu adresate mie, mesajul lui se va izbi de mine, iar rezultatul aduce mai mult a ricoșeu, decât a răspuns. Când răspundem doar din politețe, răspunsul e mai mult complezență. Când nu se răspunde cu adevărat, se confundă schimbul de replici cu dialogul – se confundă realitatea cu cele imaginate sau afirmate despre ea – o abordare ce stârnește cel puțin neîncredere, deoarece este resimțită ca indiferență suverană.

Tolerarea acestei confuzii comode în gândire influențează negativ și percepția realităților spirituale, iar daunele nu pot fi măsurate. Psalmii 115 și 135³ arată că, în esența ei, această gândire este idolatră prin faptul că ajungem să nu ne închinăm Dumnezeului viu, ci icoanelor himerelor noastre. Când Dumnezeu și Împărăția cerurilor dispar din viața omului, dispare și sensul său vertical, și omul se restrânge în sine. Sensul vertical se verifică prin cel orizontal – calitatea umană scade sau crește direct proporțional cu depărtarea sau apropierea de Dumnezeu.⁴ Când sensul este pozitiv, întâlnirea cu El este numită în Noul Testament *primirea Cuvântului*, și acesta

crează al treilea sens al întâlnirii, înspre lumea Cerului și a lui Dumnezeu, de unde vine Cuvântul spre noi.

Prezența Cerului în viațile noastre este condiționată de libertatea și ospitalitatea dezinteresate pe care le oferim celor cu care intrăm în contact fie în cotidian, fie prin lectură. La fel cum niște ucenici drumeți au mers cu Domnul lor fără să știe, iar alții au găzduit îngeri prin libertatea pe care și-au permis-o de a-i invita în casa lor, la fel putem să le permitem celor de lângă noi să ne viziteze sufletul. Poate atunci, Cel ce va intra va fi Domnul Hristos. Un creștin autentic nu-și poate permite să rateze o surpriză atât de frumoasă.

¹ Iacov 1:23,24.

² „Noi muncim, nu gândim.”

³ Ps. 115:3-8, Ps. 135:15-18.

⁴ Ioan 13:34,35.

Pune-ți amprenta!

Adina Tomoiagă-Ștefan*

Entuziasm, fericire, dinamism, implicare și responsabilitate. Așa ar putea fi caracterizat în câteva cuvinte Atelierul Național de Creație AMiCUS desfășurat la Cluj-Napoca, în perioada 15-17 aprilie.

Scopul evenimentului a fost acela de a aduna laolaltă studenți din întreaga țară, membri ai Asociației AMiCUS și nu numai, pentru a-și pune în valoare înzestrări oferite de Dumnezeu și care, ulterior, printr-o îndrumare din partea unor profesioniști să fie dezvoltate. „Spre deosebire de edițiile anterioare, caracterul evenimentului s-a dorit a fi unul de lucru. Nu am intenționat doar un eveniment, ci o întâlnire de tip laborator” (Daniel Chirileanu, directorul Departamentului de Tineret, Uniunea Română).

„A fost greu, dar frumos”

Pregătirile au început cu mult timp în urmă, chiar cu câteva luni. O echipă numeroasă de voluntari, formată din comitetul AMiCUS – filiala Cluj-Napoca și mulți alți studenți dedicați, a fost coordonată de directorul Departamentului de Tineret din cadrul Conferinței Transilvania de Nord, Emanuel Ban. „Ne-am propus ca acest eveniment să-i apropie pe tineri de Dumnezeu și unii de alții. În ciuda numărului mare de participanți, am dorit să realizăm o părtășie autentică, astfel încât nimeni să nu se simtă singur” (Emanuel Ban – directorul Departamentului de Tineret, Conferința Transilvania de Nord).

Pentru ce a lucrat această echipă? Găsirea și pregătirea unei ambianțe plăcute pentru cazarea tinerilor și desfășurarea evenimentelor – Hotel Napoca. Pregătirea mapelor, tricourilor, insinelor, bannerelor de promovare. Organizarea proiectelor sociale – „Îmbrățișări gratuite”, „Stop ignoranței”, pentru care au fost necesare aprobări din partea autorităților locale. Și, bineînțeles, tot ce a mai apărut pe parcurs. Cum și-au perceput voluntarii activitatea? „A fost greu, dar a fost frumos.”

„Promițători și dornici de a-și exprima artistic lumea interioară”

Pe parcursul zilei de vineri, peste 600 de studenți din întreaga țară s-au adunat la Cluj-Napoca, în inima Ardealului, pentru a cunoaște locuri și oameni noi. Cei care s-au înscris cu diferite creații (aproximativ 70) au trecut după-amiaza pe la comisiile deja pregătite să evalueze lucrările. Secțiunile au fost următoarele: literatură, muzică, arte plastice, jurnalism, multimedia și, în premieră, debate (dezbateri).

Iată și câteva impresii de la cei care au jurizat: „Am remarcat, în general, teme care prind bine la generația tânără, cum ar fi ideea de perspectivă. M-am bucurat că s-a folosit figura umană ca motiv. Până la urmă, important este că acești tineri au încercat. Ca o sugestie concretă, cred că ar trebui adăugată cultura la entuziasmul acesta, o cultură a mijloacelor care țin de vocabularul plastic” (Sergiu Alban, profesor Arte Plastice). „Au fost câțiva tineri care, dacă nu sunt promițători sută la sută, sunt măcar dornici de a-și exprima cât mai fidel, cât mai artistic lumea interioară. Cu muncă și cu perseverență ar putea fi formați pentru literatură, pentru scris. Ar fi foarte folositor dacă s-ar organiza tabere de creație, care să le ofere timp și loc pentru muncă și îndrumare (Hanna Bota, scriitor, membru al Uniunii Scriitorilor din România, filiala Cluj-Napoca).

Avem valori care merită promovate

La deschiderea oficială de vineri seara a participat și viceprimarul orașului Cluj-Napoca, Laszlo Attila, care s-a arătat de-a dreptul încântat să se adreseze unui număr atât de mare de tineri, studenți credincioși, despre care spunea că ar trebui să-și facă mai mult simțită prezența într-o societate în care, de multe ori, nonvalorile sunt promovate.

Mottoul festivalului „Pune-ți amprenta” s-a remarcat și în mesajele spirituale transmise în devoționalele din Sabat. Robert Mandache, directorul Departamentului de Tineret al

Conferinței Muntenia, le-a amintit studenților, încă de vineri seara, că Dumnezeu și-a lăsat amprenta asupra noastră prin creație. Am fost modelați de palmele Lui și purtăm amprenta Lui. E drept, păcatul a denaturat chipul lui Dumnezeu din noi, dar Hristos ne-a luat din nou în palmele Sale la cruce și astfel lucrează la remodelarea imaginii divine în om. Devoționalul de sâmbătă dimineața, prezentat de Romeo Asanache, președintele Conferinței Transilvania de Nord, i-a încurajat pe tinerii care au simțit mâna lui Dumnezeu în viața lor să își lase amprenta asupra lumii în care trăiesc.

Cel mai bun mijloc utilizat de studenți de a amprenta Clujul l-a constituit proiectele sociale desfășurate în pauza de prânz. Între acestea s-au enumerat: „Bulevardul valorilor” – trecătorii au fost rugați să-și scrie numele și o înzestrare sau un talent pe o stea care a fost așezată pe un „covor roșu”, special pregătit. „Stop indiferență” – la cele mai mari intersecții din Cluj-Napoca s-au organizat echipe de voluntari care au afișat bannere, timp în care alți voluntari au distribuit pietonilor și conducătorilor auto diferite materiale promoționale pentru Radio Vocea Speranței (stickere, cărți, odorizante). „Îmbrățișări gratuite” – un grup de voluntari, purtând tricouri distincte, au îmbrățișat clujenii, oferindu-le zâmbete pentru a le înșenina ziua.

„Note divine de speranță”

Programul Sabatului a însemnat cântec și poezie, dezbateri pe teme biblice, părtășie și bucurie în Domnul. Însă, așa cum mulți aveau să declare, punctul culminant al

evenimentului a fost concertul de seara „Note de Speranță”, organizat în parteneriat cu Radio Vocea Speranței Cluj.

Așteptările au fost depășite. Peste 1.300 de persoane au făcut sala de concerte a hotelului Napoca aproape neîncăpătoare. Dar satisfacția cea mai mare a derivat din faptul că mai bine de 400 de persoane, ascultători ai postului de Radio Vocea Speranței din Cluj, cursanți Sola Scriptura și prieteni ai membrilor noștri, au avut privilegiul să asculte o muzică religioasă de calitate și să cunoască valorile promovate de biserica noastră.

Evenimentul s-a încheiat și implicit era necesar un bilanț. Cu ce au plecat cei 600 de tineri de la Atelierul Național de Creație AMiCUS, desfășurat la Cluj-Napoca? Ce a rămas în urma lor? Utilizând mottoul evenimentului, ce anume și-a lăsat amprenta asupra tinerilor și în ce fel și-au lăsat ei amprenta asupra altora?

„Credem că cea mai puternică amprentă s-a transmis prin simplul fapt că cei ce au participat oferind ceva au conturat în mintea și în inima celorlalți ideea că fiecare poate oferi din frumusețea interioară și a gesturilor. Când vezi atât de mulți tineri uniți să te slujească fără a se simți inferiori, așa cum a făcut AMiCUS Cluj, nu poți decât să decizi că vei face la fel. De data aceasta, impactul a avut un traseu natural al simplei influențe și poate fi considerat o reușită” (Daniel Chirileanu).

*** redactor, RVS Cluj-Napoca**

Urme pe stâncă *Luna mai în memoria adventistă*

Mai 1877 – John G. Matteson, conducătorul grupeii adventiste a credincioșilor scandinavi a plecat împreună cu soția sa spre Danemarca. La un an după sosirea lor, i-au urmat și copiii. După 15 luni de slujire misionară, s-a mutat în Norvegia, dar în locul lui a rămas Knud Brorsen. În 1880, va fi organizată Conferința Daneză, prima conferință organizată în afara Statelor Unite. În 1890, va fi deschisă prima școală, iar în 1893, M. Olsen va deschide o școală superioară la Frederikshavn. John G. Matteson a devenit adventist în 1863, în America, era danez de origine și lucra ca pastor baptist pentru comunitățile scandinave.

Mai 1898 – A apărut primul număr al revistei *The Oriental Watchmen*, prima revistă adventistă din India. Revista era editată de W. A. Spicer, care se mutase în acel an de la Londra. Revista era dedicată vorbitorilor de limbă engleză, ca de altfel majoritatea eforturilor misionare de până atunci. Ele începuseră încă din 1893, odată cu sosirea primilor colportori și fuseseră

susținute de energia și dedicarea domnișoarei Georgia Burus, sosită din America, în 1895. Astfel că la apariția revistei era deja un mic orfelinat, o clinică și o școală de fete, totuși o acțiune largă pentru populația hindusă mai avea încă de așteptat.

Mai 1945 – Într-o zi de Sabat, cu puțin timp înainte de terminarea celui de-al Doilea Război Mondial, Desmond Doss, sanitar în armata Statelor Unite, cunoscut pentru interesul său de a păzi Sabatul chiar și în timp de război, a fost chemat să-i ajute pe colegii săi militari răniți în asaltul din insula Okinawa. Cu prețul vieții, a reușit să salveze 75 dintre camarazii săi, coborându-i în siguranță de pe vârful stâncii unde avusese loc atacul. Pentru fapta sa, Desmond Doss a primit Medalia de Onoare a Congresului American, din partea președintelui Harry Truman, fiind primul necombatant decorat cu un astfel de ordin militar.

pastor, Adrian Neagu

Dincolo de no(r)i

Ramona Chirilă*

ADRA România a implementat cu succes, în ultimii trei ani (peste 5.000 de participanți, doar în ultimul an) proiectul „Copii ajută copii”. Acesta constă în oferirea de către copii voluntari, care au între 5 și 14 ani, de rechizite, jucării, produse igienice și dulciuri copiilor mai puțin favorizați, cu ocazia sărbătorilor de iarnă.

Deși succesul a fost evident, în urma observațiilor de pe teren și a proiectelor suplimentare realizate de către cei implicați, a fost sesizată dorința ca acest proiect să se dezvolte, astfel încât să permită un gen de ajutor mult mai consistent ca formă, dar și o perioadă mai lungă în care să poată fi desfășurat.

„Începând cu acest an, proiectul «Copii ajută copii» capătă o nouă dimensiune și merge în direcția dezvoltării formelor și a modalităților de sprijin acordat beneficiarilor. De asemenea, unele elemente ale proiectului vor fi dezvoltate independent de voluntarii direcți ai ADRA, chiar dacă la nivel de coordonare generală și de logistică proiectul este dezvoltat de noi”, ne-a dezvăluit, în premieră, directorul executiv al ADRA România, Sorin Goleanu.

Acesta a continuat: „În acest fel, intenționăm să maximizăm impactul acestui proiect în viața semenilor noștri, prin implicarea a cât mai multor copii, indiferent de localitate sau de religie. Deși suntem recunoscători pastorilor și copiilor adventiști pentru implicarea de până acum, cred că participarea altor voluntari, dezvoltarea proiectului și renunțarea la controlul direct asupra fiecărui proiect vor fi elemente care vor maximiza efectele.

Cred că rolul de a-i inspira pe cei din jurul nostru în a face fapte bune, independent de noi, a fost puțin neglijat, în parte, din cauza dorinței de a face noi totul. Ne-am dat seama că acest proiect poate avea succes mai mare dacă vor fi și mai mulți voluntari sau vor apărea proiecte propuse chiar de ei, care să fie însă sub această umbrelă generoasă a acestui concept deosebit.”

Implică-te și tu în proiectul „Copii ajută copii”!

Începând cu proiectul „Copii ajută copii”, ADRA România dorește să dezvolte capacitățile pe care colaboratorii locali le pot avea, întărindu-și astfel posibilitățile de colaborare în teritoriu. Aceasta va conduce și la relații bune pentru derularea unor proiecte viitoare.

În această direcție, chiar dacă nu privește în mod direct doar acest proiect, este foarte important ca toți

responsabilii ADRA din bisericile locale să fie bine aleși, să aibă pe inimă dorința de implicare în acțiuni sociale și să fie persoane care ne pot reprezenta cu succes la nivel local.

Revenind la noul concept al proiectului, sub umbrela „Copii ajută copii”, pot fi dezvoltate diverse activități, pe lângă varianta clasică rămasă valabilă în continuare, de oferire de mici atenții în perioada sărbătorilor de iarnă. Iată câteva idei care pot fi completate chiar cu sugestiile dumneavoastră:

- Derularea de activități diverse (jocuri, cântece, desen etc.) în cadrul spitalelor de copii sau în centre de plasament, cu sprijinul autorităților locale.
 - Oferirea de meditații și ajutor la teme pentru copii cu dificultăți materiale sau de altă natură.
 - Desfășurarea de activități comune în domeniul muzical sau artistic, cu scopul dezvoltării acestor aptitudini la cei cu talent deosebit.
 - Susținerea interesului pentru limbă străină și facilitarea accesului la literatură în limbă străină a copiilor din școli primare, gimnaziale sau grădinițe cu acces redus la acest tip de literatură, prin donare de carte în limbă străină (engleză, franceză, italiană, spaniolă).
 - Instruirea și ajutarea copiilor cu risc de probleme de igienă dentară, prin prezentarea de modalități de igienizare dentară și oferirea de suport (periuță și pastă de dinți), în colaborare cu medici, diverse companii și instituții locale.
 - Facilitarea accesului la școală a copiilor de la sat, prin donarea de biciclete, în colaborare cu diverse companii și instituții locale.
 - Organizarea pe perioada verii a unei tabere educative împreună cu Asociația Exploratori pentru Viitor.
 - Crearea unei bucurii, cu ocazia zilei de 1 Iunie sau a sărbătorilor de iarnă, pentru copiii ai căror părinți nu își permit, prin pregătirea de pachete-cadou și invitarea la activități recreative.
- Un ghid al organizării acestor activități este disponibil pe site-ul www.copiiajutacopii.ro

Importanța dezvoltării responsabilității sociale a copiilor

A cultiva simțul responsabilității sociale în copiii noștri are, pe lângă beneficiul evident de a fi o investiție în viitorul nostru, un efect semnificativ în dezvoltarea lor morală. În plus, le lărgeste perspectiva, încurajându-i să gândească dincolo de ei.

Chiar și copiii mici sunt capabili să înțeleagă cum este să nu ai mâncare. În loc să portretizăm sărăcia în general, în termeni nepersonalizați, este mai de folos pentru copii să înțeleagă că foamea afectează oameni care sunt, practic, ca ei. Personificarea și umanizarea problemei o fac mai puțin abstractă și astfel este mai ușor pentru copii să empatizeze cu cei în nevoie.

Este necesară încurajarea copiilor de mici pentru ca, mai târziu, odată deveniți persoane adulte, să acționeze în direcția ajutorării semenilor ca o extensie naturală a abilităților de împărtășire și de empatizare.

Este spre beneficiul copiilor să fie încurajați să vadă problemele lumii în termenii în care pot ei să ajute, în loc să fie inconștienți de ceea ce nu le afectează direct viața.

Cercetările demonstrează că acei copii care participă la activități de voluntariat dezvoltă încrederea în sine și stima de sine, învață responsabilitatea socială, câștigă noi abilități și prezintă o posibilitate mult mai mică de a se implica în comportamente riscante. În plus, acei copii care încep activitățile de voluntariat înainte de adolescență au de câștigat mult mai mult și rămân implicați în activități comunitare.

Rolul adulților în dezvoltarea responsabilității sociale a copiilor

Copiii dispuși să se implice au nevoie de ajutor în alegerea activităților, în strângerea de materiale, au nevoie de ajutor să sune la organizații care au nevoie de voluntari și să reflecteze la propria experiență.

Într-un material despre responsabilitatea socială, realizat de specialiști de la Universitatea din New Hampshire, se afirmă următoarele: „Pentru a fi pregătiți să participe în calitate de membri activi, care aduc o contribuție societății și lumii noastre, copiii au nevoie să învețe să fie responsabili pentru ei, pentru alții și pentru mediu. Acest nivel profund de responsabilitate sau responsabilitate socială implică o conștientizare și o apreciere crescândă a conectivității și a interdependenței cu fiecare și cu mediul.”

Părinții și membrii comunităților le pot oferi copiilor și tinerilor oportunități să învețe despre lumea lor și să contribuie la facerea de bine. Manifestându-și aprecierea față de copii și tineri, părinții și membrii îi încurajează să persiste în aceste comportamente.

Pune umărul și 2% pentru ADRA

Pe lângă ajutorul pe care ni-l oferiți de fiecare dată când este nevoie, prin intermediul prevederii 2% din Codul Fiscal, orice contribuabil, persoană fizică, poate direcționa 2% din impozitul pe venit, plătit statului, către ADRA România. Practic, în acest fel, dumneavoastră transmiteți statului modul în care doriți să fie cheltuită o parte din impozitul pe venit.

Dacă doriți ca, prin direcționarea a 2% din impozitul pe care dumneavoastră l-ați plătit statului pentru salariile din anul 2010, să sprijiniți activitatea ADRA România, completați și transmiteți, până la data de 15 mai 2011, formularele puse la dispoziția dumneavoastră la Administrația Finanțelor Publice din localitatea de care aparțineți.

Datele de completare a declarațiilor

Denumire entitate nonprofit: **Agencia Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România**

Cod de identificare fiscală: **14355291**

Cont bancar (IBAN): **RO73 RNCB 0074 0292 1540 0001**

***responsabil Comunicare, ADRA România**

Mai 2011– www.curieruladventist.ro

La Școală... împreună cu Dumnezeu

Ciprian Iorgulescu*

„În Eden, Dumnezeu a instituit un monument de aducere-aminte a lucrării Sale de creație, așezând binecuvântarea Sa asupra zilei a șaptea. (...) Dumnezeu a văzut că Sabatul era esențial pentru om, chiar și în Paradis. El avea nevoie să lase deoparte, în una din cele șapte zile, propriile interese și ocupații, ca să poată contempla mai profund lucrările lui Dumnezeu și să mediteze asupra puterii și bunătății Sale. El avea nevoie de Sabat ca să-i reamintească mai viu de Dumnezeu și să-i trezească mulțumirea pentru toate cele de care se bucura, pe care le avea și care veneau din mâna binefăcătoare a Creatorului. (...) Urmând exemplul Creatorului, omul trebuie să se odihnească în această zi sfântă, pentru ca, atunci când va privi cerurile și pământul, el să poată medita asupra mării lucrări de creație a lui Dumnezeu și pentru ca, văzând dovezile înțelepciunii și bunătății lui Dumnezeu, inima sa să poată fi plină de iubire și respect față de Făcătorul ei.”¹

Chiar dacă Dumnezeu „Se plimba și discuta cu ei în răcoarea zilei” și „El îi învăța zilnic lecțiile Sale”², omul avea totuși nevoie de un moment special dedicat legăturii cu Creatorul său. Astfel, în Sabat, după cum am citit, primii părinți aveau posibilitatea de a *contempla* mai profund lucrările lui Dumnezeu, de a *medita*, precum și de a-și *reaminti* mai viu, decât în orice alt moment, de binecuvântările pe care Tatăl ceresc le revărsa asupra lor. Putem spune că meditarea – procesul de cugetare, pregătire, examinare, contemplare, acțiunea de a reflecta, a observa –, precum și reamintirea – reîmprospătarea, rememorarea lucrurilor, gândurilor sau acțiunilor – sunt părți componente ale unui sistem modern de învățare. Putem conchide că, încă din Eden, Dumnezeu instituisese un sistem de învățare pentru primii noștri părinți. Cu alte cuvinte, Sabat de Sabat, Dumnezeu îi pregătea în școala Lui, în Școala de Sabat.

Trăind astfel, Adam și Eva „erau plini de vigoarea ce venea de la pomul vieții, și puterea lor intelectuală nu era decât cu puțin mai prejos de aceea a îngerilor. Tainele universului vizibil și «minunile Aceluia a cărui știință este desăvârșită» (Iov 37:16) le ofereau un izvor inepuizabil de învățătură și bucurie.”³ Ei descopereau întotdeauna ceva atrăgător, care le umplea inimile cu o mai profundă iubire, făcându-i să izbucnească în cuvinte de mulțumire și recunoștință.

Acest izvor „inepuizabil de învățătură și bucurie” a rămas, din fericire, încă prezent în lumea noastră chiar

și astăzi, la mii de ani de la creație. Zi de zi, în răcoarea dimineții, precum și Sabat de Sabat, în școala Lui, Dumnezeu încă ne transmite învățătură.

Printre particularitățile Școlii de Sabat instituite de Dumnezeu și sistemul școlar instituit de oameni se numără, în primul rând, faptul că în Școala Divină toți cursanții învață. Și aceasta nu ține de elevi, ci este darul oferit de Profesor. „Isus a ieșit iarăși la mare. Toată mulțimea venea la El; și El îi învăța pe toți.” (Marcu 2:13)

Atunci când Profesor este Dumnezeu, toți învață. Aportul omului? Participarea și punerea la dispoziția Maestrului a întregii persoane.

De asemenea, este interesant faptul că în sistemul creat de om, transmiterea învățăturii se face de la o generație la alta, prin viu grai. În Școala de Sabat, Dumnezeu este cel care transmite omului, indiferent de pregătire, origine sau antecedente, adevărata cunoștință a „neprihănirii care duce la viață.” (Proverbe 11:19)

O statistică a Conferinței Generale ne arată că, în prezent, aproximativ 20% din membri bisericii mondiale au moștenire adventistă (adică sunt membri născuți și crescuți în familii aparținând Bisericii Adventiste). Restul sunt membri nou-veniți (prin botez, din afara bisericii). Iar în anul 2020, statisticile arată că doar aproximativ 12% vor avea moștenire adventistă. Privind aceste cifre din perspectivă evanghelistică, ne pot aduce doar bucurie. Fie ca Dumnezeu să umple rândurile Școlii Sale cu cât mai mulți cursanți!

Dacă sistemul școlar omenesc este unul piramidal, un alt punct specific al Școlii de Sabat este că nu ține cont de trecutul educațional și nu se bazează pe el pentru a fi admis sau a avansa. Astfel, „observați trăsăturile lucrării Domnului Hristos. El a acționat în cea mai mare simplitate. Chiar dacă urmașii Săi au fost pescari, El nu i-a sfătuit să se ducă mai întâi la școala rabinilor și apoi să-și înceapă lucrarea. El Și-a chemat ucenicii de la năvod, spunându-le: «Veniți după Mine și Eu vă voi face pescari de oameni.» El l-a chemat pe Matei de la vamă și i-a spus: «Urmează-Mă!» Tot ce li s-a cerut să facă a fost să-L urmeze pe Isus și să facă ce le poruncea El și astfel să intre în școala Lui, unde Dumnezeu era Profesorul.”⁴

O ultimă diferență dintre cele două școli: una este trecătoare, cea instituită de om, pe când școala creată de Dumnezeu va dăinui veșnic.

„Cerul este o școală; câmpul său de studiu – universul; învățătorul său – Cel Nemărginit. O ramură a acestei școli a fost întemeiată în Eden; și, odată împlinit Planul de Mântuire, educația va fi îmbunătățită în școala din Eden...

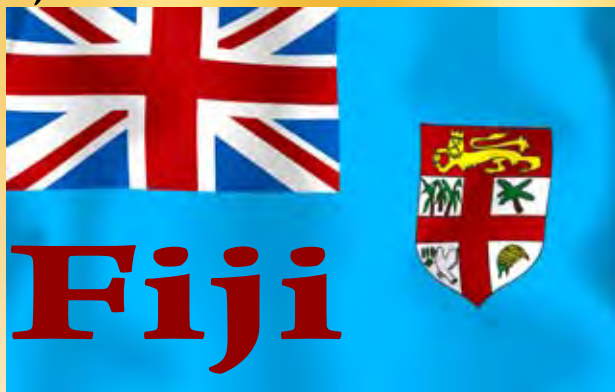
Acolo, când vălul care ne întunecă privirea va fi dat la o parte și ochii noștri vor privi acea lume de o frumusețe din care acum prindem doar licăriri ca prin microscop; când vom privi slava cerului, acum cercetată cu telescopul; când ceața păcatului va fi îndepărtată și întregul pământ va apărea «în frumusețea Domnului, Dumnezeului nostru», ce câmp ni se va deschide pentru studiu! În ceruri, cunoștința va crește treptat. Toate comorile universului vor fi deschise pentru studiul mântuiților lui Dumnezeu. Neîncătușați de moarte, ei își iau zborul neobosit către lumile îndepărtate – lumi care au fost mișcate de durere și au tresăltat în cântări de bucurie la vestea unui suflet salvat. Cu o bucurie de nedescris, copiii pământului intră în bucuria și înțelepciunea ființelor nevăzute. Ei se împărtășesc de comorile de cunoștință și înțelegere câștigate, prin veacuri de veacuri, din contemplarea lucrărilor mâinilor lui Dumnezeu. Și anii veșniciei, în desfășurarea lor, vor aduce descoperiri și mai bogate, și mai glorioase despre Dumnezeu și Domnul Hristos. Pe măsură ce crește cunoștința, crește și dragostea, respectul și fericirea. Cu cât oamenii vor cunoaște pe Dumnezeu mai mult, cu atât mai mare va fi admirația lor pentru caracterul Său.”⁵

Întreaga istorie a acestui pământ a fost martoră la insistențele permanente ale Profesorului divin de a scrie în inimile oamenilor dragostea Sa. Veac după veac, Dumnezeu le-a vorbit oamenilor, încercând să-i învețe. Căderea în păcat reprezintă alegerea omului de a se autoexclue din Școala divină. Prin iertare, răscumpărare și mântuire, Dumnezeu îl declară iarăși pe om admis în dreptul de a se hrăni din pomul vieții...

„Între școala stabilită în Eden, la început, și școala viitoare se întinde întreaga istorie a acestei lumi – istoria căderii în păcat și a suferinței omului, a sacrificiului divin, a biruinței asupra morții și păcatului... Refăcut prin prezența Sa, omul va fi învățat din nou, ca la început, de către Dumnezeu: «Poporul Meu cunoaște Numele Meu: ...Ei vor ști că Eu sunt Cel care le vorbește; iată, Eu sunt...»”⁶

Fie ca dragostea lui Dumnezeu să ne învețe pe toți, zi de zi și Sabat de Sabat, lecțiile necesare intrării în veșnicie.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

Republica Insulelor Fiji este o națiune insulară, din sudul Pacificului, așezată la est de Vanuatu și la sud de Samoa, la 1.300 de mile marine de Noua Zeelandă. Teritoriul de 18.272 de km² este împărțit în peste 300 de insule majore și 540 de insule minore, dintre care 100 sunt locuite. Cei peste 840.000 de locuitori se găsesc, mai ales, așezați în insulele Viti Levu și Vanua Levu, iar capitala este la Suva. Fiji a fost o colonie britanică până în 1970. Economia este una dintre cele mai dezvoltate din zonă, bazată pe turism, agricultură și extracția minereurilor. Religia cea mai răspândită este creștinismul, dar sunt și hinduși sau musulmani.

Primul misionar adventist care a ajuns în Fiji a fost John I. Tay, în 1891, cu vasul Pitcairn. La scurt timp după sosire, el s-a îmbolnăvit și a murit. Următorii misionari au sosit în 1895 și, în același an, au organizat insula ca o misiune. La scurt timp, centrul misiunii a fost stabilit la Suva, odată cu acceptarea Sabatului de către regele de acolo. În 1900, a început publicarea primei reviste *Rarama*, iar în 1906, unul dintre conducătorii locali care devenise adventist a fost hirotonit ca pastor. Lucrarea de educație s-a dezvoltat rapid atât printre localnici, cât și printre indieni.

Astăzi, în Fiji sunt 144 de biserici adventiste și 145 de grupe în care se închină aproape 29.000 de membri. Colegiul Fulton, care oferă educație de grad universitar și preuniversitar, funcționând din 1940, are acum peste 200 de studenți și 120 de ha de teren în jurul școlii. Școala va trebui să se mute într-o altă zonă, locul pe care este construită fiind revendicat de vechii proprietari indigeni. La începutul anului 2010, darurile Școlii de Sabat la nivel mondial au fost direcționate spre acest proiect care urmează să fie finalizat în curând.

¹ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pag. 49.

² Ellen White, *Divina vindecare*, pag. 261.

³ Ellen White, *Patriarhi și profeți*, pag. 51.

⁴ Ellen White, *Principiile fundamentale ale educației creștine*, pag. 359.

⁵ Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 548.

⁶ Ellen White, *Căminul adventist*, pag. 547.

Tineret

**„Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici care strică
viile; căci viile noastre sunt în floare.”**

(Cântarea cântărilor 2:15)

Nu legați pomii, ci ierbivorele!

De multe ori, fără a fi prea dumirit, am văzut pomi împrejmuți, arestați. Un gard ridicat în jurul pomului îl „protejează” de ierbivorele flămânde. Mugurii care îndrăznesc pe ramuri sunt foarte delicioși pentru gurile nesătule. Dar în loc să închidem flămândeale ființe, noi legăm copacul, ca și cum el ar fi de vină.

Copiii și tinerii sunt asemenea pomilor. Sunt vânați de „rumegătoare” ce distrug cu o poftă incredibilă orice mugur abia răsărit în viața lor. De la gesturi necontrolate și formule digitalizate de comunicare, până la dimensiunile hainelor sau a stângăciei în comportament, totul reprezintă un mugur gustos pentru judecătorii celor numiți adolescenți sau tineri.

Este nedrept să legi inofensivul copac, pentru că o consumatoare pofticioasă obișnuiește să devoreze orice nouitate.

Abia așteaptă câte cineva să se întâmple o greșeală a unui tânăr, un eșec al lui, pentru ca, în mod justificat, să aibă loc savurarea respectivului eșuat.

Suntem extrem de exigenți cu posibilitățile celor ce abia încep alergarea. Facem rechizitoriu din orice neștiință. Ne place când îi avem legați în inutilitate, când avem dreptate și ei confirmă profețiile răutăcioase prin care îi tratăm.

Chiar și Satana stă la pândă, bucuros că gardul nepăsării, al grabei, al neîncrederii, ține în captivitate pe cei ce abia încep drumul vieții.

Oare nu ar fi mai înțelept și mai sfânt să oferim, în loc de gard, un stâlp de care să se sprijine și care să-i ajute să crească drept?

Prin ochelari fumurii

Pentru a ne autoasigura că suntem adulți și pentru a răspunde la nevoia noastră de a fi sau a părea înțeleghători, actuali, cuminiți, acordăm declarativ foarte multă atenție adolescenților (doar declarativ).

Spunem „adolescenți” și avem în minte niște puști sau puștoaice care sunt speriați de acnee, care au apucături *emo kids* sau sunt uimiți de schimbările din trupul lor; care se comportă ciudat fără motiv și care, evident din considerente de milă și de prea multă bunătate, au nevoie să fie tolerați. De multe ori chiar îi convingem de statutul lor de tolerați.

Când vine vorba de adolescenți, cea mai ușoară raportare este generalizarea și comparațiile. „Vremea noastră” cu „nesimțirea lor”; „cumințenia noastră” – de care nici măcar pe noi nu ne-am convins – și „tupeul lor”; timiditatea noastră – poreclită de noi „evlavie” – și „nespiritualitatea lor”; comparăm puținătatea provocărilor reale din adolescența noastră cu interminabila listă a ofertelor actuale. Ne deranjează mai ales adolescenții altora, ai noștri ne sperie. Culpabilizăm pe ceilalți a căror influență se vede în schimbările îngrijorătoare din viața alor noștri – „cumințenia întruchipată” de până acum.

Nimic din ce li se întâmplă copiilor și tinerilor noștri nu ni se datorează; aproape tot ce nu ne convine are alți vinovați.

Între stavilă și mal

Cu adolescența este ca și cu primăvara, chiar dacă vrei sau nu, ea vine. Așteptată sau neașteptată, se întâmplă. Nu-i vina nimănui. Uneori, primăvara este scurtă și liniștită. Alteori, este frământată de Dochia și cojoacele ei. Unele primăveri se întâmplă treptat, frumos, în mai multe zile, altele se întâmplă dintr-odată, ca un vârtej

Torrente, pomi și ierbivore

Daniel Chirileanu*

care coboară de pe munte, ca niște zăpezi care s-au topit de prea multă căldură și care, dacă pe lângă albie, pe marginea văilor, nu au fost plantați copaci și răpa nu-i prea solidă, fac ravagii, spulberă case, oameni, granițe, par de neoprit.

Puține lucruri sunt atât de intense ca o adolescență venită dintr-odată peste niște părinți sau peste o biserică fără pregătire.

Ce poate fi mai neașteptat decât un copil care a stat timid și care îngheța sub talpa privirilor noastre și, într-o noapte fără stele și sub adierea vântului de miazăzi, își face curaj și devine, fără să înțeleagă și el din ce cauză, potop. Adolescentul este ca o curgere de munte, ca un torent care nu știe decât că are viteză; realizează că uneori distruge și mai ales nu știe dacă și unde se va opri.

Cel mai înțelept lucru este să plantăm repere, copaci, pe marginea albiei și să o consolidăm pe acolo pe unde vrem să curgă torentul.

Dacă însă te-ai trezit că vine, nu te așeza ca o stavilă în calea lui, ci mai bine curgi împreună cu el spre adânc.

Fă-te mal, nu baraj!

Biserica nu poate fi o stavilă în calea tinerilor, dar poate fi un mal. Dacă n-ai construit o albie înțeleaptă și solidă, singura șansă este să lărgești aria de consum a acestei forțe numită adolescență, tinerete.

Nu încerca să o oprești, pentru că te va distruge! Nu transforma, prin nesăbuiță, un adolescent, care curge fără voia lui ca un torent, în criminal. Fii înțelept!

În cazul în care nu te pricepi să fii mal, apleacă-te, lasă-l să treacă peste tine și încurajează-i pe cei care știu să se ridice și cât, și unde, pentru a micșora viteza, pentru a limita pierderile, pentru a transforma un adolescent, dintr-o forță distrugătoare, în lumină.

Dacă suntem mai flexibili, rezultatul este cu atât mai bun. Cu cât vom ști să fim înțelepți și flexibili ca o roată de moară, ca o turbină de la un dinam, cu atât vom transforma ceea ce poate ucide în strălucire. Dacă însă vom vrea să fim mereu numai barieră, numai baraj, numai opreliște, vom fi și noi spulberați. Iar un adult spulberat transformă în zonă catastrofică și vecinătatea lui.

Așadar, mai bine ne propunem din start să nu fim baraj, doar de dragul de a fi eroi. E mult mai înțelept să nu te opui, dacă nu ești pregătit să fii desființat. Să nu-i mai privim pe tineri ca un pericol; să nu ne mai speriem la gândul că ne vor învinge.

Atenție la ghețarul care doarme!

Iar dacă astăzi, acasă la tine, în viața ta, există un copil pe care societatea, lumea asta, mass-media îl forțează să devină foarte devreme matur, dacă ai așa ceva acasă, nu dormi liniștit! Nu te culca la gândul că mai e vreme, că încă e frig, că „va fi el cumva”. Nu fi liniștit pe baza întâmplării!

Mai bine gândește-te pe unde ai vrea să curgă energia numită adolescență copilului tău și plantează copaci, iar când forța care îl transformă în mișcare va veni la fel de neașteptat și de neînțeles peste tine, albia și malurile pe care i le-ai pregătit îl vor ajuta să nu se piardă, îl vor ajuta să rămână întreg, vor fi acolo ca să-i dea direcție.

Malurile sunt ca să îl protejeze pe el, ca să-l ajute să curgă drept, dar și să îți salveze ție viața.

E datoria noastră să oferim tinerilor și copiilor șansa de a deveni strălucire, lumină.

***director, Departamentele Tineret și Copii,
Uniunea de Conferințe**

Vă așteptăm la Casa de odihnă Sovata, în seriile programate astfel:

Seria I: 20 iunie – 30 iunie

Seria II: 04 iulie – 14 iulie

Seria III: 18 iulie – 28 iulie

Seria IV: 01 august – 11 august

Seria V: 15 august – 25 august

Seria VI: 29 august – 08 septembrie

Seria VII: 12 septembrie – 22 septembrie

**Programările se fac la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe a Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea,**

tel.: 021/269.03.38, 0740.10.10.25, e-mail: casapensii@adventist.ro.

Prețul pentru 1 persoană – cazare și 3 mese – este de 80 lei/zi.

Copiii între 4-14 ani beneficiază de reducere 50%.

Plata se face integral, atât pentru masă, cât și pentru cazare, la Casa de Pensii:

1. În contul: RO70BRDE445SV23727864450 – BRD Sucursala Jolie Ville.

2. La casieria Casei de Pensii – Uniunea de Conferințe.

Dorim să aveți zile de neuitat la Casa de odihnă Sovata.

Fetele diamantului

– păstoria și educația ca modalități de împlinire a misiunii –
(prima parte)

George R. Knight*

Dintre toate darurile spirituale, două sunt, în general, mai proeminente în adventism: păstoria și învățarea. De remarcat este faptul că aceste slujbe au adesea puțină înțelegere, simpatie sau chiar contact una cu lucrarea celeilalte. Acest lucru poate fi nu numai remarcabil, ci poate deveni chiar tragic.

Ce se poate face pentru a aduce mai aproape aceste două profesii cruciale? Și de ce este important pentru misiune să facem aceasta?

O singură misiune

În discuția despre darurile spirituale – în care afirmă că „El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățatori” (Efes. 4:11) –, Pavel folosește o structură lingvistică grecească ce indică faptul că slujba de pastor și cea de profesor erau exercitate de aceeași persoană. Cu referire la acest pasaj, F. F. Bruce observa că „cei doi termeni, «pastori» (păstori) și «învățători», denotă una și aceeași clasă de oameni.” Pe de altă parte, celelalte daruri sunt enumerate separat.

Semnificația acestei idei este că, pentru a rămâne funcționale, aceste două daruri nu trebuie separate. Pastorii trebuie nu doar să le poarte de grijă sufletelor din turmă, ci să le fie și dascăli. Dascălii, la rândul lor, nu doar prezintă și explică adevărul, ci, la fel ca pastorii, au o grijă continuă pentru persoanele de sub tutela lor. Dascălii creștini slujesc într-un rol pastoral pentru elevii lor, iar pastorii creștini slujesc într-un rol didactic pentru enoriașii lor.

Principala deosebire dintre rolul pastorului și rolul dascălului de astăzi este dată de diviziunea curentă a muncii. În societatea secolului al XXI-lea, dascălul creștin este de regulă văzut ca cineva care păstorește într-un cadru „școlar”, în

timp ce pastorul este definit ca cineva care predă în „comunitatea religioasă”. Însă funcția lor este, în esență, aceeași, chiar dacă, potrivit definițiilor curente, se ocupă de segmente diferite ale viei Domnului. S-ar părea că avem de-a face cu două lucrări, dar în realitate este o singură misiune.

Și care este această misiune? Ellen G. White o definește clar în cartea *Educație*: „Ideile noastre legate de educație sunt prea înguste și superficiale. Se face simțită nevoia unei sfere mai largi, a unui țel mai înalt. Adevărata educație înseamnă mai mult decât urmarea unei anumite școli. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața care există acum. Ea are de-a face cu întreaga făptură și cu toată perioada în care îi este cu putință omului să trăiască. Este dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Îl pregătește pe elev pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai largi în lumea care va veni.”

Ellen White vorbește cu și mai multă exactitate. Într-un paragraf care rezumă întreaga sa filozofie despre educație, Ellen White arată că pentru a înțelege sensul și țelul educației trebuie să înțelegem patru lucruri cu privire la oameni: (1) natura originală, (2) scopul lui Dumnezeu în crearea lor, (3) schimbarea care a avut loc în condiția umană, la cădere și (4) planul lui Dumnezeu de realizare, chiar și după cădere, a scopului divin în educația rasei umane.

Ea explică apoi aceste patru elemente. Mai întâi, omenirea a fost creată după chipul lui Dumnezeu. În al doilea rând, oamenii trebuiau să manifeste cu și mai mare deplinătate chipul lui Dumnezeu, prin dezvoltarea continuă pe pământ și în veșnicie. În al treilea rând, neascultarea a deteriorat grav, dar fără să-l distrugă, chipul în aspectele mentale, fizice și spirituale. Iar neascultarea a adus și moartea.

Dar al patrulea element reprezintă punctul focal al problemei misiunii. În ciuda căderii, „rasa umană nu a fost lăsată pradă deznădejdi. Planul de Mântuire fusese rânduit prin acea iubire și îndurare infinită și a fost îngăduită o viață de punere la probă. Refacerea în om a chipului Creatorului său, readucerea sa la perfecțiunea în care fusese creat, sprijinirea dezvoltării trupului, minții și sufletului, astfel încât să poată fi împlinit scopul divin avut în vedere la crearea lui – iată care avea să fie lucrarea de răscumpărare! Acesta este obiectul educației, marele obiectiv al vieții.”

Salvarea sufletelor

Biblia prezintă același tablou. Căderea, descrisă în Geneza 3, este fundamentală pentru o înțelegere corectă a Bibliei. Nici Biblia, nici experiențele cotidiene nu își găsesc sensul dacă luăm drept niște simple legende primele trei capitole din Geneza, unde ni se spune că Dumnezeu a creat omenirea după chipul și asemănarea Lui – o stare înălțată (Gen. 1:26,27). Adam și Eva, însă, L-au respins pe Dumnezeu și au ales propria cale. În consecință, s-au înstrăinat și s-au despărțit de Dumnezeu (cap. 3:8-10), de semenii lor (vers. 11,12) și de lumea naturală (vers. 17-19). Separându-se de Sursa vieții, au devenit muritori (Gen. 2:17; 3:19). Umanitatea a ajuns fără speranță și pierdută în sensul cel mai deplin al cuvântului.

Condiția de ființe pierdute dă scopul fiecărui gen de slujire creștină. Nevoia cea mai mare a omenirii este de a deveni „despierdută”. De aceea Isus a spus că a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). Mesajul Bibliei – de la cădere și până la restaurarea Edenului, în Apoc. 21 – este istoria modului în care, prin dascăli, predicatori, profeți și alte mijloace, Dumnezeu a încercat să ne salveze. În acest context, trebuie să vedem lucrarea pastorului și lucrarea dascălului.

„În sensul cel mai înalt”, scria Ellen White, „lucrarea de educație și lucrarea de răscumpărare sunt una”, pentru că amândouă clădesc direct pe Isus Hristos. Îndrumarea elevului spre o relație mântuitoare cu Isus Hristos ar trebui să fie „primul efort al învățătorului și țelul său constant”. Acesta este scopul primar și cel mai înalt al educației, ceea ce ne arată că lucrarea pastorului și cea a dascălului sunt strâns legate.

Ca atare, clericii adventiști din biserici și clericii adventiști din școli au aceeași funcție de a lucra pentru salvarea altora. Ei trebuie să depășească dihotomia care-i desparte și să înțeleagă că au o misiune comună, chiar dacă, zi de zi, funcționează în sfere diferite.

Un mesaj unic

În același timp, însă, dacă pastorii și dascălii adventiști se limitează doar la funcția evanghelică a conducerii sufletelor la Hristos, vor eșua în împlinirea responsabilităților lor.

De ce? Pentru că adventismul nu este doar o altă confesiune, cu câteva doctrine diferite și câteva practici alimentare contraculturale. Încă de la început, biserica s-a văzut ca o mișcare profetică, o biserică cu o solie specială pentru întreaga lume, o chemare centrată în Apocalipsa lui Ioan, în ceea ce numim soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14. Dintr-un motiv sau altul, porunca de a predica aceste solii date de Hristos a fost neglijată de alte grupuri religioase. În acel context, adventiștii de ziua a șaptea s-au văzut drept un popor chemat, cu un mesaj unic ce trebuie predicat pe întregul pământ, mai înainte de revenirea lui Isus.

Aceasta este înțelegerea care, literalmente, i-a condus pe adventiști până la marginile pământului, până când adventismul a devenit grupul protestant cel mai unificat și mai răspândit din istorie. Adventiștii au fost dispuși să-și sacrifice viețile și banii pentru realizarea acestui scop, iar pe parcurs au dezvoltat o organizație bisericească care să propulseze această mișcare; un sistem educațional și o lucrare editorială care să-i lumineze și să-i edifice pe membri și să-i pregătească fie să meargă ei înșiși în toată lumea, fie să-i sponsorizeze pe alții să împlinească misiunea unică a bisericii.

Să îndrăznim să nu fim timizi cu referire la această misiune. Este singura rațiune a existenței adventismului de ziua a șaptea. Dacă se pierde această misiune, adventismul va ajunge o altă confesiune știrbă, care nu face decât să-și întrețină și să-și distreze membrii și să facă bine în comunitate. Posibilitatea pierderii viziunii apocaliptice și a locului adventismului în istoria profetică reprezintă cea mai mare amenințare cu care se confruntă biserica și sistemul său educațional la pășirea în secolul al XXI-lea. De aceea mă preocupă faptul că o lucrare pastorală adventistă și o lucrare educațională adventistă care și-au pierdut viziunea apocaliptică au eșuat, nu doar parțial, ci total.

***în prezent pensionat în Oregon, a predat Filozofia educației și Istorie bisericească, la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan, timp de 30 de ani. Traducere: Cristina Ruță, asistent-director, Departamentul Educație, Uniunea Română**

De ce nu vrea...

să se schimbe?

Marius Andrei*

Omul este o ființă socială.

Dumnezeu Însuși a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur.”

Răspunsul lui Dumnezeu la nevoia omului nu a fost o implicare mai mare în relația cu omul, nici delegarea unui înger pentru a-i ține de urât omului, ci a fost crearea femeii. Scopul suprem al familiei este unirea celor doi la nivelul cel mai profund și în toate domeniile, oferind în schimb cea mai mare oportunitate pentru împlinirea scopului lui Dumnezeu.

Atunci când avem probleme unii cu alții spunem de fapt același lucru: „Problema mea este celălalt. Eu sunt de fapt un om bun, dar celălalt m-a făcut să fiu așa cum sunt.”

Caută greșeli la... tine însuși!

Dacă celălalt s-ar schimba, am avea o relație de căsătorie fericită? Așa că cicălim, ne certăm, pretindem, plângem, ne depărtăm, disperăm – fără niciun rezultat. Celălalt nu se schimbă, deci sunt condamnat la nefericire. Să nu credeți lucrul acesta! Relația dumneavoastră se poate îmbunătăți chiar de azi, indiferent de atitudinea partenerului de viață!

Există o strategie spusă de Domnul Isus: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați... De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? [...] Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7:1-5).

Isus Hristos spune că, atunci când cineva încearcă să-și îmbunătățească relația de familie, prin a declanșa o schimbare în celălalt, își consumă energia într-o direcție greșită. Trebuie să începem cu propriile greșeli. Nu spune că celălalt nu are greșeli, ci doar că nu este cel mai bun plan.

Chiar dacă aveți doar o vină cât de mică, cheia pentru îmbunătățirea relației se află la dumneavoastră. Isus a spus: „Scoateți mai întâi bârna din ochiul tău.” Cum să facem lucrul acesta? Sugestia este să mergeți într-un loc, singuri cu Dumnezeu, și să întrebați: „Doamne, care este greșeala mea?” Luați un pix și o foaie și pregătiți-vă de scris.

Responsabilitatea noastră este să admitem ce am făcut greșit și să ne cerem iertare. Când îți mărturisești greșeala, relația de căsătorie va fi mai bună, chiar dacă celălalt nu o va face niciodată.

Gândiți-vă la următoarea scenă: E dimineață. Părinții își pregătesc copiii de școală și ei se pregătesc pentru serviciu.

El: Unde-mi este geanta?

Ea: Nu știu!

El (cu glas ridicat): Sunt foarte grăbit. Unde este geanta mea? Am pus-o chiar aici aseară și nu mai este. Unde ai pus-o?

Ea (cu glas ceva mai ridicat): Ți-am spus că nu știu unde este geanta ta!

Au mai urmat încă două runde de replici – același mesaj, volum mai ridicat. Era evident pentru el că ea a schimbat locul genții, dar nu-i păsa să-i spună unde a pus-o. Furios, pleacă spre serviciu. Când a intrat în birou, s-a întunecat la față. Geanta era exact acolo unde o lăsase.

Avea mai multe opțiuni. Să facă uitat episodul și să se roage ca ea să nu-l întrebe niciodată unde a găsit-o. Putea să găsească tot felul de scuze sau să practice ceea ce știm cu toții – mărturisirea greșelii și să-și ceară iertare.

Dumneavoastră ce ați face?

Există trei elemente pe care nu le putem ignora: (1) păcatul este

înșelător; (2) Dumnezeu are grijă de noi; (3) pocăința este întotdeauna cea mai bună alegere. Nu putem face lucrul acesta prin puterea noastră. Este peste puterile noastre. De aceea avem nevoie de Duhul Sfânt.

Dar cum rămâne cu celălalt?

Nu vreau să înțelegeți că susțin ideea de a nu discuta greșelile celui alt. Ori de câte ori o relație suferă, ambii sunt parte a problemei. Mărturisirea însă este un act personal. Trebuie să ne mărturisim greșelile și poate că acest lucru va determina mărturisirea celui alt.

Este important să ne aducem aminte că relațiile noastre pot fi îmbunătățite semnificativ, chiar dacă partenerul nostru nu se schimbă niciodată. Tu poți schimba relația ta de căsătorie, chiar dacă celălalt nu vrea să se schimbe. Nu spun că vei avea o căsătorie fericită, ideală, satisfăcătoare în toate aspectele. Pentru aceasta este nevoie ca ambii parteneri să lucreze împreună cu Dumnezeu. Dar poți vedea o creștere substanțială în familia ta doar dacă ești doritor să te schimbi TU!

Cine știe dacă nu cumva Dumnezeu Se va folosi de mărturisirea ta pentru a produce schimbarea în partenerul tău de viață? Tu poți ajuta sau împiedica! Poți să fii un ajutor, nu un obstacol!

***director, Departamentul Educație și Familie, Conferința Muntenia**

Punți către oameni

(prima parte)

Cristian Purnea*

Nevoile reale ale oamenilor din societatea modernă sunt adesea ignorate sub asediul tot mai puternic al industriei de consum. Omul este tratat ca simplu consumator și trebuie câștigat de client, iar companiile de publicitate doar speculează aceste nevoi în propriul avantaj.

În toate relațiile interumane, la locul de muncă, la cumpărături și în petrecerea timpului liber se simte nevoia unor valori autentice, care să ofere stabilitate și confort emoțional. Acceptarea, sinceritatea, altruismul și alte asemenea virtuți sunt căutate și apreciate. Societatea nu încurajează astfel de manifestări, iar oamenii se simt izolați și singuri. Dumnezeu a intervenit și a oferit cea mai bună soluție pentru salvarea vieții degradate de păcat. Viața și moartea Domnului Hristos ne oferă un exemplu permanent de generozitate și dăruire.

În timpul slujirii Sale, Domnul Isus a format o grupă de ucenici care a dus mai departe idealurile Sale, devenind, în timp, o mare familie numită biserica creștină. Aceasta oferă cadrul prielnic dezvoltării socioumane de calitate. Oamenii credincioși trăiesc valorile moralei creștine, promovând nonviolența și principiul libertății de conștiință. Programele desfășurate, dar mai ales calitatea vieții trăite de credincioși, fac din biserică un loc ideal pentru o dezvoltare completă.

Este necesar să redescoperim acele lucruri simple care dau importanță vieții și care asigură stabilitatea relațiilor umane. Pe ele trebuie să le accentuăm pentru a atrage cât mai mulți oameni în această mare familie a lui Dumnezeu. Să privim la câteva dintre ele!

1. Smerenia

Societatea modernă este avidă după etalarea mândriei și promovează egocentrismul la scară largă. În aceste condiții, smerenia nu este prețuită, dar aduce adevărate oaze de liniște în viețile celor ce o trăiesc. Atunci când admitem că nu știm totul, că avem slăbiciuni, că greșim, transmitem o influență pozitivă în jurul nostru. A fi smerit înseamnă să te evaluezi în mod corect, să nu fii mândru sau arogant. Scriptura ne oferă direcții de lucru, astfel încât în relațiile interumane smerenia să fie o punte de legătură și un motiv de atracție socială. În acest climat se promovează toleranța și buna conviețuire, indiferent de natura convingerilor. („Căci oricine se înalță va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat.” – Luca 14:11)

În Scriptură, descoperim că smerenia este ridicată la o nouă poziție, ca una dintre cele mai atrăgătoare trăsături de caracter. Cel care este cu adevărat umil nu-și dă seama de umilința sa. El doar se autoevaluează corect față de Dumnezeu și Planul de Mântuire.

Persoana care recunoaște că nu știe totul, că nu are dreptate mereu, care nu se laudă și nu judecă pe alții oferă respect, devine recunoscătoare, se poartă cu naturalețe și are o dorință de a deveni mai bună. Omul smerit totdeauna va fi fericit să ofere și încântat să primească. Aplicată cu înțelepciune, smerenia nu este o slăbiciune, ci o putere fantastică prin care se poate schimba lumea! Domnul Hristos a reușit! (Matei 11:28)

2. Răbdarea

Trăim în secolul vitezei, oamenii sunt impetuoși, pripiti și nu este loc de răbdare. În toate situațiile vieții tindem să ne pierdem răbdarea și devenim insensibili la urmările acțiunilor pripite. Suntem provocați să ne pierdem răbdarea la volan, la cumpărături, în luarea unei decizii și în cel mai important domeniu, în cadrul relațiilor cu oamenii. Aici este nevoie de autocontrol, prea des oamenii se jignesc și își pierd răbdarea, oferind mâniei controlul deplin asupra ființei umane. Răbdarea nu este lene sau pasivitate. Răbdarea înseamnă să investești și să aștepti rezultatul. Astfel, omul răbdător devine atractiv și interesant.

Există situații când nu trebuie să manifestăm răbdare. Niciodată nu trebuie să fim răbdători față de cruzimea de orice fel, chiar și cea față de animale (Prov. 12:10). Niciodată să nu ne arătăm pasivitatea față de intoleranță și încălcarea drepturilor fundamentale. În astfel de situații, trebuie acționat cu hotărâre.

Lumea ar fi un loc mai bun, dacă oamenii ar fi mai răbdători. Răbdarea transformă oamenii și oferă timp de reflecție care dă prilejul unor decizii înțelepte.

3. Dăruirea sau generozitatea

Astăzi suntem cu toții martori la un mod de viață fundamentat pe a lua, a acapara, a strânge etc. Ne consumăm viața încercând să strângem lucruri, bani, CV-uri, dar pierdem esențialul: fericirea de a da! Domnul Hristos promovează acest principiu și lansează o provocare: Este mai fericit să dai decât să primești.

Pacea, liniștea, armonia din familie, din localitate, din țară pot fi primite fără a oferi ceva?

A da și a primi înseamnă același lucru; nu poți să primești, dacă nu dai mai întâi, nu poți secera, dacă anterior nu ai semănat. Dumnezeu oferă binecuvântări surprinzătoare celor dispuși să semene. Roadele dăruirii vor apărea neîntârziat, iar satisfacția va fi nu numai vremelnică, ci și veșnică.

(Va urma)

* director, Departamentele Comunicare și Libertate religioasă, Conferința Oltenia

Mai 2011 – www.curieruladventist.ro

Depresia...

Este foarte important ca, pe lângă sănătatea fizică, fiecare ființă omenească creată de Dumnezeu să se preocupe într-un mod deosebit și de sănătatea mintală. Putem aprecia că o persoană are o sănătate mintală optimă, atunci când este mulțumită de ea însăși, relaționează echilibrat cu cei din jur și este capabilă să-și înfrunte dificultățile ce apar pe parcursul vieții.

Totuși de-a lungul întregii noastre existențe, trecem prin momente de tristețe, culpabilitate, inutilitate, irascibilitate, insomnii, scăderea interesului și bucuriei pentru activități ce altădată ne făceau plăcere, tulburări de alimentație sau de somn, agitație sau lentoare psihomotorie, tulburarea capacității de a gândi sau de a ne concentra etc. Conform DSM (Manual de Diagnostic și Statistică a Tulburărilor Mentale), pentru a putea vorbi despre un episod depresiv este nevoie ca cel puțin cinci dintre simptomele menționate să persiste în cea mai mare parte a zilei, pe o perioadă de minimum două săptămâni.

Depresia poate fi determinată de cauze de ordin intern, numite endogene (secreția de serotonină, dopamină etc.) și cauze de ordin extern (stres posttraumatic, mediu familial conflictual, dificultăți financiare, divorț, deces etc.).

Specialiștii au constatat că se poate vorbi despre depresia de-a lungul vârstelor, precum depresia sugarului, a copilului și a adolescentului, depresia adultului, depresia post-partum și depresia vârstnicului (ultimele trei grupe de vârstă vor fi prezentate în numărul următor).

Depresia sugarului

A fost descrisă de psihologul elvețian Rene Spitz, care a constatat că nou-născutul se simte neajutorat și părăsit atunci când din viața lui dispare mama sau nu i se acordă atenția cuvenită, fiind lipsit de nevoia sa senzorială și de afecțiune. De aceea, este foarte important ca tânăra familie să fie conștientă de responsabilitatea pe care o are, prin crearea unei legături strânse cu bebelușul încă de la naștere, de aceasta depinzând dezvoltarea psihică a viitorului adolescent și adult.

Elementele specifice depresiei nou-născutului pot fi identificate prin următoarele simptome:

plâns, țipete, inactivitate, anorexie cu scădere în greutate, insomnie, vomismente, regurgitație etc. În această situație, se pune întrebarea dacă sugarul nu are nevoie de mai multă afecțiune și atenție din partea celor care-l îngrijesc, pentru a preveni apariția unui episod depresiv.

Depresia copilului (8-12 ani) și a adolescentului

Se caracterizează prin următoarele simptome: agitație, iritabilitate, agresivitate, anorexie, comportamente de opoziție, supărare, impulsivitate, încăpățănare, interiorizare, absenteismul și chiar abandonul școlar.

Foarte răspândită în această perioadă este ideea suicidară, adolescentul având impresia că nu este suficient de înțeles. Dacă se dezvoltă într-un mediu familial conflictual sau cu un părinte depresiv, dacă se simte neglijat sau abandonat, putem vorbi despre posibilitatea dezvoltării unui episod depresiv.

De aceea este foarte important ca orice copil să beneficieze de o relație familială de calitate, în care să se simtă iubit, ascultat, încurajat, valorizat, pentru a se dezvolta armonios atât fizic, cât și psihic. Alți factori de risc care determină apariția depresiei infantile sunt de ordin genetic și social.

Astfel, școala are un rol esențial în formarea personalității copilului, prin rolul său educativ de susținere și de prevenție, fiind alături de acesta în perioadele dificile de maturizare, de formare a identității personale și a încrederii în sine.

În încheiere, aș dori să subliniez marea responsabilitate pe care ne-a dat-o Dumnezeu odată cu încredința acestor micuți, în vederea formării lor pentru Împărăția Sa. În Matei 19:14, Isus Hristos ne-a spus: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția cerurilor este a celor ca ei.”

o tulburare ce ne poate afecta?

Laura Fierbințeanu, psihoterapeut

Redacția revistei *Curierul Adventist* dorește să își consulte cititorii legat de calitatea publicației. Pentru acest lucru, vă punem la dispoziție chestionarul de mai jos. Așteptăm sugestiile dumneavoastră la adresa: Str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38 – 38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190.

Evaluarea revistei *Curierul Adventist*

I. Introducere (bifați răspunsul dorit)

1. În ce măsură citiți *Curierul Adventist*?

☐ deloc ☐ unele articole ☐ în întregime

2. Cât de frecvent vizitați site-ul *curieruladventist.ro*?

☐ deloc ☐ rareori ☐ deseori

II. Evaluați următoarele aspecte?

1. Subiectele prezentate sunt:

☐ irelevante ☐ irelevante în mare măsură ☐ relevante ☐ foarte relevante

2. Tratarea subiectelor este:

☐ foarte slabă ☐ slabă ☐ mediocră ☐ bună ☐ foarte bună

3. În ce măsură temele prezentate acoperă aria dumneavoastră de interes?

☐ deloc ☐ în mică măsură ☐ în mare măsură ☐ în întregime

4. Cum apreciați aspectul grafic al revistei?

☐ foarte slab ☐ slab ☐ bun ☐ foarte bun

5. Cum apreciați imaginile folosite?

☐ inadecvate ☐ adecvate în mică măsură ☐ adecvate în mare măsură ☐ adecvate

6. Cum apreciați corectitudinea lingvistică a revistei?

☐ foarte multe greșeli ☐ multe greșeli ☐ puține greșeli ☐ fără greșală

7. În opinia dumneavoastră, prețul este?

☐ foarte mare ☐ mare ☐ mic ☐ foarte mic

8. Cum apreciați distribuirea revistei?

☐ întârzie frecvent ☐ întârzie deseori ☐ întârzie rareori ☐ nu întârzie

9. Cum apreciați site-ul *curieruladventist.ro*?

☐ neactualizat și inutil ☐ neactualizat, dar util ☐ actualizat, dar inutil ☐ actualizat și util

10. Cum apreciați orientarea teologică a revistei?

☐ tradiționalist-extremistă ☐ conservatoare ☐ conservator-deschisă ☐ liberală

III. Sugestii pentru îmbunătățirea revistei:

a) rubrici

b) subiecte

c) imagini

d) format

e) autori

f) sugestii pentru site

IV. Alte comentarii

Dacă dorești să te implici ca autor la realizarea revistei *Curierul Adventist*, completează mai jos

Numele: _____

Numărul de telefon: _____

Adresa de email: _____

Redacția revistei *Curierul Adventist*

În căutarea sensului pierdut

Marilena Sirbu*

„De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu...” (Romani 8:28)

– Chiar nu mai poate ieși niciun bine de aici! Îmi spuse cu tristețe soțul meu. Treceam printr-o situație grea și sufltele ne erau apăsate de povară. Părea că Dumnezeu Își întorsese fața de la noi și că am rămas singuri în bătaia vântului. Stând de vorbă amândoi și analizând situația, mi-a licărit în minte motto-ul vieții mele: „Tot răul, spre bine!” Numai că soțul meu, de data aceasta, nu îmi mai împărtășea încrederea.

Prin structura mea sufletească, nu sunt o optimistă incurabilă. Dar caut mereu partea bună a lucrurilor și mă „agăț” de ea pentru a putea merge mai departe. Îmi place să observ modul extraordinar prin care Domnul schimbă răul în bine în viața mea și a celor apropiați.

Știu că Satana încearcă să ghicească planurile bune pe care Dumnezeu le face pentru copiii Săi și apoi lucrează la zădărnicierea lor. Cea mai mare bucurie o are în momentul în care răutatea lui biruiește și vede pe cel iubit de Dumnezeu în durere, în strâmtorare sau chiar cuprins de panică.

De multe ori, în situații limită, ne întrebăm: Unde este Dumnezeu și de ce permite să se întâmple astfel de lucruri? Ei bine, Dumnezeu

este tot lângă noi, liniștit și calm, având în ochi o licărire care, în limbajul nostru, s-ar traduce cam așa: „Sfârșitul contează!” Să nu credeți că nu simte cu cei încercați. Nu, nu! Dar El știe ce va urma. El cunoaște viitorul. El are răbdare, iar la momentul oportun, El produce o schimbare a situației, astfel încât ceea ce părea a fi o nenorocire se transformă într-o mare binecuvântare, care aduce bucurie și laudă la adresa Numelui Său.

Textul din Romani 8,28 este o nouă dezvăluire a faptului că BINELE va învinge pentru totdeauna RĂUL. Este asigurarea dată că orice se întâmplă RĂU copiilor lui Dumnezeu, pe acest pământ trecător, este îngăduit de Dumnezeu, pentru ca din el să izvoarscă un mare BINE veșnic!

Expresia „toate lucrurile” se referă la toate evenimentele mari sau mici ale vieții, care sunt controlate, verificate și cântărite de Dumnezeu. De abia după ce au fost aprobate, ele pot interveni în viața noastră.

În marea luptă dintre bine și rău, avem trei atuuri de partea noastră:

1. Dumnezeu ne iubește (L-a dat pe Fiul Său).
2. Isus l-a învins pe Satana (pentru totdeauna).
3. Biruința este a noastră (prin credința în Isus).

Având această nouă perspectivă, nu ar fi mai bine și mai înțelept să ne punem încrederea în purtarea de grijă a lui Dumnezeu și să conștientizăm că El lucrează spre binele nostru?

Am căutat răspuns în Biblie și am aflat că oamenii despre care Dumnezeu a spus lucruri extraordinare sunt oameni care nu și-au pierdut speranța, bucuria și spiritul de mulțumire, chiar dacă viața le-a fost presărată cu probleme și obsta-

cole care păreau de netrecut. Mă gândesc la David. Despre el, Domnul spunea că este „om după inima Mea”.

Care era atitudinea manifestată de David de-a lungul vieții lui? Răspunsul l-am găsit în psalmii scriși de el. Chiar dacă a trecut prin multe necazuri, oprimări, probleme în familie, el a știut să-și păstreze inima liberă de resentimente și de răzvrătire, a știut să privească spre Dumnezeu și, mulțumindu-L pentru toate, să-L laude. (vezi Ps. 33)

El știa că se poate bizui pe Domnul: „Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea! Doamne, Tu ești Stânca mea, Cetățuia mea, Izbăvitorul meu! (...) Eu strig: «Lăudat să fie Domnul!» și sunt izbăvit de vrăjmașii mei” (Ps. 18:1-3). După ce problemele au fost rezolvate, cum reacționează el? „Trăiască Domnul și binecuvântată să fie Stânca mea! Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele!” (Ps. 18:46).

Poate că în momentul când greutățile vin peste noi, ne este greu să acceptăm că „tot răul este spre bine”. Dar, nu credeți că viața ar fi mai luminoasă și mai frumoasă dacă am reuși să vedem lucrurile prin prisma lui Dumnezeu? Citind un psalm, cântând o laudă la adresa Creatorului și Mântuitorului nostru, încurajând pe cei care suferă alături de noi și îndreptând gândurile spre Dumnezeu, inima și mintea vor fi întărite și vor găsi resursele necesare pentru a trece cu bine încercarea. Și nu uitați niciodată: Răul este învins întotdeauna prin BINE!

***responsabilă, Misiunea Femeii, Conferința Moldova**

Această pagină este rezervată pentru a răspunde întrebărilor adresate de cititorii și consultanții revistei noastre. Dorim, astfel, să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate. Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae, nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

Despre vin și băuturi tari

Florin Lăiu*

Cum este posibil ca, după Deuteronomul 14:22-29, Dumnezeu să prescrie ca israeliții să bea „vin și băuturi tari”?

Vom răspunde acum și la a doua întrebare despre „vin și băuturi tari” (v. 26). Ebraica biblică are o expresie frecventă, *yáin wə-šekár*, care denumea băuturile (afară de apă, lapte etc.). *Yáin* denumea băutura din struguri (must, vin), iar *šekár* denumea băuturile din cereale sau fructe (sucuri, nectaruri, licori, cidru, mied / hidromel, bere).¹ Aceste băuturi erau în primul rând alimentare, foarte uzuale. Se foloseau fie proaspete, fie conservate, prin metode simple de fierbere sau deshidratare. Din nefericire, aceste băuturi erau preferate cu un grad mai mare de fermentație alcoolică, fiindcă nu degeaba, prin folosirea lor, au făcut prostii mari chiar unii oameni drepti, ca Noe (Gen. 9:20,21; Hab. 2:15), Lot (Gen. 19:31-34), Iacov (Gen. 29:22-25) și alții mai mărunți.

Termenul care desemna exclusiv mustul de struguri (*tiróš*), care este folosit în v. 23, apare frecvent în Biblia ebraică (38 ori),² iar în Noul Testament îi corespunde cuvântul grecesc *gleukós* (must dulce, Fapte 2:13).³ Acestea sunt dovezi sigure că mustul de struguri era folosit frecvent, atât proaspăt, cât și conservat, de fapt mult mai folosit decât astăzi. Din nefericire, în șapte din cazurile în care textul ebraic are *tiróš* (must), D. Cornilescu a tradus cu „vin”.⁴

Există și alți termeni mai rar folosiți pentru aceste băuturi. Mustul de struguri sau de alte fructe se mai numea *asís* (storsură, zeamă, suc, turburel), nefermentat sau în curs de fermentare (Cânt. cânt. 8:2; Is. 49:26; Ioel 1:5; 4:18; Amos 9:13). Termenul *sóbe* (Is. 1:22; Osea 4:18; Naum 1:10) se folosește de asemenea pentru băuturi, unii îl traduc cu „vin”, alții cred că este vorba de un soi de bere (la babilonieni, berea se mai numea *sabu*). Termenul vechi canaanit, ebraic și aramaic pentru băutura din struguri era *hamr/hamár/hémer*, folosit de 10 ori, despre care unii cred că este vin roșu sau vin spumos. În unele locuri denumește mustul (roșu) nefermentat,⁵ dar în alte locuri este sigur fermentat.⁶ Termenii *mamsak*, *méseek*, *mézeg* (mixtură) denumeau vinul condimentat sau alte băuturi aromate.⁷

Cel mai frecvent termen folosit în Biblie pentru băuturile din struguri este *yáin* (< *wayn*), prezent și la diverși semiti: la arabi (*wayn* / *yáin*), etiopieni (*wain*), ugariti (*yen/yan*), nord-israeliți (*yen*), samariteni (*yen*), cuvânt întâlnit și la indoeuropeni, vezi la germanici (*wein*, *wine*), la hitiți (*wiana*), greci (*woinos*), romani (*vinum*), slavi (*vino*) etc. În Biblie, termenul *yáin* apare de 141 de ori. Tradițional, este redat prin cuvântul „vin” sau echivalentele lui din limbi străine. De obicei, se referea la produsul finit, păstrat sau comercializat (Mica 6:15). Dar există multe dovezi că acest termen, ca și alții, nu denumea în mod distinct vinul alcoolic, ci se referea la „rodul viței”, indiferent în ce stare era. Se înțelege că adesea era fermentat și se știa că folosirea lui abuzivă duce la ebrietate, care era condamnată ca păcat de moarte.⁸

În multe cazuri însă, termenul *yáin* este sinonim cu *tiróš*, denumind explicit mustul de struguri nefermentat, deoarece se referă la momentul în care este presat în teasc (Is. 16:10; Ier. 48:33) sau este folosit ca aliment, ca pâinea și laptele, chiar pentru sugari (Plângeri 2:11, 12; Cânt. cânt. 5:1; Is. 55:1).⁹ Mustul de struguri era considerat de profeți o binecuvântare, iar lăsarea lui să fermenteze era văzută ca o distrugere a binecuvântării.¹⁰

Sinonimia dintre *yáin* și *tiróš* poate fi urmărită și în liste paralele de produse, unde cele două denumiri sunt privite ca echivalente în multe locuri,¹¹ referindu-se la mustul dulce ca produs al viței. De asemenea, în Iov 32:19, termenul *yáin* a fost tradus de evrei în greacă (LXX) cu *gléukos* (must dulce), ca dovadă că era folosit cu acest sens chiar și în epoca greco-romană. De aceea nu trebuie să ne mirăm nici de uzul iudeo-elenistic al termenului echivalent *wóinos*, care apare în Noul Testament de 26 ori, ca vin îmbătător sau neîmbătător,¹² în special când știm că *wóinos* în Septuaginta traduce¹³ și ebraicul *tiróš*, care înseamnă întotdeauna must dulce.

În Israel și chiar la alte popoare, erau manifestări de toate extremele în privința băuturii. Din porunca lui Dumnezeu sau din proprie inițiativă, unii nu foloseau nimic din rodul viței, nici must dulce, nici struguri, nici stafide, nici alte produse similare, nici oțeturi. Acesta era cazul tuturor encratiților: nazireii (Lev. 10:9; Num. 6:3; Luca 1:15), recabiții (Ier. 35:2-19),¹⁴ iudeii care preferau abstenența de tip nazireic, cei care se abțineau din motive religioase (când băutura era închinată zeilor) sau în posturi (Dan. 1:5,8; 10:3; 2 Tim. 5:23). Alții le preferau fermentate și stăteau la băut de dimineață până seara, până vomitau, suportând cu stoicism toate sfaturile și amenințările profeților (Is. 5:11,22; 27:1-3,7,8).

Existau însă și oameni care foloseau cu cumpătare băuturile, preferându-le nefermentate. Existau sfaturi bune date în această privință de înțelepți și o educație bună la diverse popoare (Solomon al Israelului: Prov. 20:1; 23:29-35; Lemuel, un șeic arab din Massa: Prov. 31:1, 4-7), adresate în special celor cu răspundere. Legea nu interzicea complet consumul de alcool, așa cum nu interzicea poligamia, sclavia sau alte rele sociale, ci doar limita uzul, prevenind abuzurile. Astfel, era interzis preoților să folosească *yáin* în timpul serviciului, aceasta referindu-se probabil la orice băutură din strugure. Dacă Legea ar fi specificat că este permis numai *yáin* fără alcool (*tiróš*), monitorizarea ar fi fost extrem de dificilă. Știe oricine că mustul, în condiții obișnuite, scapă de sub control, în special într-o climă caldă. De exemplu, după Fapte 2:13, chiar la sărbătoarea Rusaliiilor (*Șavuot*), iudeii încă păstrau must dulce din anul anterior și de aceea au acuzat pe apostoli că sunt „plini” (au băut peste măsură) de *gléukos* (mustul dulce) și de aceea vorbesc în alte limbi...

Legea condamna abuzul de *yáin*, în principiu. Dacă este cu adevărat dulce, fără „țepe”, este dificil să se bea mai mult de un pahar.

Dacă este fermentat, acidulat, omul îndrăznește să bea mai mult. De aceea, interdicția nu cade pe felul băuturii, ci pe cantitate. Se permitea satisfacerea unei nevoi organice, dar nu satisfacerea unei pofte nesăbuite de a se droga cu alcool. Dumnezeu promitea că, chiar dacă factorii sociali nu au sau nu-și iau răspunderea, El Însuși va pedepsi pe cei care „adaugă beția la sete” (Deut. 29:19,20). Iar când beția devenea viciu și era asociată cu alte rele, așa cum se întâmplă de obicei, Legea prevedea pedeapsa capitală, care se aplica la cererea părinților (Deut. 21:18-21). Aceasta teoretic doar, pentru că în realitate probabil nu a existat niciodată. Profeții condamnau în special pe liderii bețivi (preoți, pseudoprofeți, căpetenii civile și militare, aristocrați în general)¹⁶, iar înțelepții educau în același sens poporul, pe oricine era dispus să aleagă calea înțelepciunii, nu a permisivității nebunești.¹⁷ Creștinul citește astăzi că Duhul și beția nu pot ocupa același spațiu în mintea omenească (Efes. 5:18). Dar bețivii se pierd pentru că fie ignoră, fie disprețuiesc cuvântul lui Dumnezeu, căutând în schimb în Scripturi spațiu de manevră, pentru a-și face voia lor. „Bețivii nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:9,10). Ei sunt clasificați împreună cu idolatrii, sexual-perverșii, cu cei nesătui de avere și blasfematori.

În cartea lui Isaia apar primele cântece ale civilizației de astăzi: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!” (Is. 22:13) – un precedent pentru *Gaudeamus igitur*.

„Hai să ne luăm cu vinul
Și să-i facem berii plinul!
Apoi mâine și-altădată,
O vom face și mai lată!” (Vezi Is. 56:12.)

Adesea, unii credincioși fac afirmații copilărești de genul: „Legea nu interzice complet alcoolul. Eu nu beau mult.” Dar ce înseamnă mult? De la ce măsură în sus este mult? Și nu cumva acest puțin câte puțin, ocazional și apoi tot mai regulat, este școala beției? Alcoolul este teroristul principal al țărilor creștine. La un calcul atent, am putea descoperi că a produs mai multe victime, directe și colaterale, decât toate războaiele mondiale. Oricine cochetează cu acest terorist îi este complice, pentru că în loc să-l condamne, îl susține tacit prin exemplul propriu. Chiar dacă cineva este atât de rezistent moral, încât nu devine dependent și nu face excese, el va răspunde chiar și de influența negativă pe care o are asupra altora. Câți tineri nu au fost duși la ruină de exemplul unor lideri religioși care beau „moderat”, mai pe ascuns sau mai pe față! Și câte biserici nu s-au rătăcit din cauza acestei permisivități lumești!

„Băuturi tari” este o expresie nefericită, oriunde este folosită în Biblie, deoarece sugerează că ar fi vorba de spirtoase cu grad ridicat de alcool, produse prin distilare (rachiu, țuică, vinars, rom etc.). Acestea nu existau în Antichitate, nu era cunoscută tehnica distilării. De aceea, traducerea care redau termenul *šekár* prin „băuturi tari” sunt foarte... „spiritualizate”¹⁸

Expresia *yáin wá-šekár* se întâlnește doar în cărțile vechi ale Bibliei, înainte de exil, denumind pentru început băuturile dulci sau cu un grad scăzut de alcool, în general cu rol alimentar;¹⁹ iar mai târziu, în epoca regatului, denumind cu precădere băuturile alcoolice.²⁰ Expresia aceasta nu mai apare în cărțile de după exil. În loc de *yáin wá-šekár*, când se face referire la agapele vesele menționate în textul deuteronomic, autorii din epoca persană folosesc în schimb termenul ebraic *mamtaqím* (băuturi dulci, cf. Neemia 8:10). Aceasta sugerează că vechii termeni erau compromiși și abuzați, ca atare nu mai puteau fi folosiți fără risc.

De aceea este de preferat să se traducă expresia *yáin wá-šekár* din Deut. 14:26 ca „must și alte băuturi dulci”, atât prin analogie cu *mamtaqím* (băuturi dulci) din Neemia 8:10, cât și în strânsă legătură cu termenul *tirōš* (must de struguri) din contextul apropiat (Deut. 14:23).

În niciun caz nu poate avea sensul de „vin și băuturi tari” pe care Dumnezeu le-ar lăsa aici la discreție, „după dorință”, israeliților, când același Dumnezeu tună și fulgeră împotriva beției atât în Lege, cât și în Profeți și Scripturi.

¹ Există cercetători care cred că termenul *šekár* ar fi însemnat, la origine, băuturi dulci, deoarece ar proveni de la numele indian al trestiei de zahăr (sakhara), de unde și diversele denumiri europene pentru zahăr. Deocamdată, această etimologie este pură speculație, dar cert este că denumirea acestei băuturi exista și la alți semiti (la asirieni și babilonieni: *šikaru, šikru*; la sirieni: *šakrá*; la arabi: *sakar*). Preferința practic unanimă de a traduce *šekár* cu „băutură îmbătătoare” se explică prin existența verbului asociat *šakár* (a se îmbăta). Se presupune că substantivul *šekár* ar proveni din verbul *šakár*, așa cum este cazul în mod obișnuit în ebraică. Totuși există un mare număr de verbe care au provenit din substantive. Și nu este exclus ca și în acest caz verbul să provină din substantiv, adică *šekár* să fi însemnat la origine băutură dulce, dar evident fermentabilă și intoxicantă, de unde s-a format verbul *šakár* (a se îmbăta). Este posibil însă ca și verbul *šakár* să fi avut la origine un sens diferit. Dicționarul lui Jastrow (p. 1576) îl traduce: *a sătura, a îmbiba, a umple, a bea liber*.

² De 38 ori apare termenul *tirōš* (must de struguri proaspăt): Gen. 27:28, 37; Num. 18:12; Deut. 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; Jud. 9:13; 2 Regi 18:32; 2 Cron. 31:5; 32:28; Ne. 5:11; 10:38, 40; 13:5, 12; Ps. 4:7,8; Prov. 3:10; Is. 24:7; 36:17; 62:8; 65:8; Ier. 31:12; Osea 2:10,11, 24; 4:11; 7:14; 9:2; Ioel 1:10; 2:19, 24; Mica 6:15; Hag. 1:11; Zah. 9:17;

³ De la *glükūs* = dulce, de unde vin denumirile glucoză, glucide, glicemie etc.

⁴ Gen. 27:28, 37; Jud. 9:13; 2 Regi 18:32; Ps. 4:7,8; Is. 36:17; 62:8. De asemenea, alți termeni rari, mai ambigui sau nesiguri, au fost traduși cu „vin”. În Numeri 28:7, Cornilescu a tradus și termenul *šekár* cu „vin”, întrucât în alte locuri, jertfa de băutură (libația) este prescrisă ca *yáin* („rodul viței”). Adesea, traducerea pot fi influențate de practica noastră, în special când limbajul are unele dificultăți. Și este bine să se știe că sensurile precise ale multor termeni din limbile biblice sunt încă subiecte de cercetare. Lexicoanele sunt încă insuficiente, ele reflectă nivelul cunoștințelor actuale, care nu sunt absolute. Iar traducătorii Bibliei se orientează și ei cum pot după lexicoane, adesea după traduceri mai vechi și nu rareori se cinstesc ei, ca toți muritorii, cu vin sau alte țării.

⁵ Deut. 32:14 și Is. 27:2; Ezra 6:9; 7:22.

⁶ Ps. 75:9; Dan. 5:1-2, 4, 23; Sir. 31/34: 30.

⁷ Ps. 75:8,9; Cânt. cânt. 7:3; Prov. 23:30; Is. 65:11.

⁸ Deut. 21:20-21; 29:18-19-20; Prov. 23:20,21; Ed. 10:17; Is. 28:1-3; Is. 56:12,13; Ioel 1:5; Luca 12:45-46; Rom. 13:13; 1 Cor. 5:11; 6:10; Gal. 5:21; Ef. 5:18; 1 Tim. 3:3; 1 Pt. 4:3.

⁹ Copiii erau întârțați târziu la evreii antici, chiar și după 3 ani (cf. 1S 1:23-24).

¹⁰ Cf. *‘al tašhet* = „Nu nimici!” (Is. 65:8) – acesta fiind și titlul unui cântec popular (Ps. 57:1; 58:1; 59:1; 75:1).

¹¹ „[Grâu] și **must** [și untdelemn]” (Gen. 27:28, 37; Num. 18:12; Deut. 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; 2 Regi 18:32; 2 Cron. 31:5; 32:28; Ne. 5:11; 10:40; 13:5, 12; Ps. 4:8; Is. 36:17; 62:8; Ier. 31:12; Os. 2:10,11, 24; 7:14; Ioel 1:10; 2:19; Hag. 1:11; Zah. 9:17), compară cu „[grâu] și **vin** [și untdelemn]” (Lev. 23:13; 1 Sam. 25:18; Os. 14:8; Ier. 40:10; Pl. 2:12; Hag. 2:12; 1 Cron. 9:29; 12:40; 2 Cron. 2:9,10,14,15; 11:11; Ps. 104:15 [cf. Jud. 9:3]). Manuscrisul ebraic al cărții deuterocanonice a lui Iisus Ben Sirah (Eclesiasticul, Sir 31/34:27) are un vers cu două variante păstrate: una conține termenul *tirōš*, cealaltă are în schimb *yáin*.

¹² Mat. 9:17; 27:34; Marcu 2:22; 15:23; Luca 1:15; 5:37,38; 7:33; 10:34; Ioan 2:39,10; 4:46; Rom. 14:21; Ef. 5:18; 1 Tim. 3:8; 5:23; Tit. 2:3; Ap. 6:6; 14:8,10; 16:19; 17:2; 18:3; 19:15.

¹³ De 36 de ori din totalul de 38 cazuri (Gen. 27:28, 37; Num. 18:12; Deut. 7:13; 11:14; 12:17; 14:23; 18:4; 28:51; 33:28; Jud. 9:13; 2 Regi 18:32; 2 Cron. 31:5; 32:28; Ne. 5:11; 10:38, 40; 13:5, 12; Ps. 4:8; Prov. 3:10; Is. 24:7; 36:17; 62:8; Ier. 31:12; Osea 2:10, 24; 4:11; 7:14; 9:2; Ioel 1:10; 2:19, 24; Mica 6:15; Hag. 1:11; Zah. 9:17).

¹⁴ Regii daci, Burebista și Deceneu, din sec. I î.e.n. au luat măsuri radicale pentru înlăturarea beției (Wikipedia, Deceneu).

¹⁵ Se știe că avocații farisei erau foarte abili în a eluda Legea, de aceea erau și mai populari decât saducheei.

¹⁶ Is. 5:11,22; 24:9; 28:1-3, 7-13; 56:11,12; Ier. 13:12.

¹⁷ Prov. 20:11; 23:29-35; Ecl. 10:17.

¹⁸ Cei mai vechi traducători au fost mai cumpătați. Iudeii eleniști au tradus termenul *yáin* (must, vin) ca și termenul *tirōš* (must), prin același cuvânt grecesc, *wínos*, ceea ce dovedește că termenii folosiți pentru *vin*, în Antichitate, denumeau adesea „rodul viței” (Mat. 26:29) sub orice formă ar fi fost, fermentat sau nefermentat. Termenul ebraic *šekár* a fost tradus în greacă drept *síkera* (bere de orz, băuturi dulci fermentate), *méthysma*, *méthy*, *métthe* (băutură, de obicei alcoolică).

¹⁹ Lev. 10:9; Num. 6:3; Deut. 14:26; 29:5; Jud. 13:4,5,14. O excepție ar putea fi Luca 1:15, care probabil imită limbajul din Num. 6:3.

²⁰ 1 Sam. 1:9,15; Prov. 20:1; 31:4-6; Is. 5:11,22; Is. 24:9; 28:7; 29:9; 56:12; Mica 2:11.

„Slujirea bolnavului în spitale” la Cluj-Napoca

Cluj-Napoca, cel mai important centru medical de pe teritoriul Conferinței Transilvania de Nord, beneficiază de un program care vine în sprijinul persoanelor aflate într-o suferință fizică. Proiectul „Slujirea bolnavului în spitale” a debutat în luna mai 2010, la inițiativa Departamentului de Sănătate și Temperanță al Bisericii Adventiste din zona Transilvania de Nord.

Cu ajutorul unei familii binevoitoare din Sălaj, Conferința pune la dispoziția bolnavilor sau aparținătorilor acestora, care au nevoie de cazare în Cluj-Napoca, un apartament cu două camere, având capacitatea de 6-8 locuri.

Oricine poate să apeleze la aceste servicii, indiferent de apartenența religioasă.

Înscrierea se face cu recomandare, prin intermediul pastorului bisericii de care aparține solicitantul.

Librăria „Sola Scriptura”, acum și în Satu-Mare

Institutul de Studii Biblice prin Corespondență „Sola Scriptura” a deschis un nou centru cu librărie și bibliotecă în nordul țării, la Satu-Mare. Librăria funcționează într-un spațiu comercial închiriat de 22 de mp, într-o zonă intens circulată.

Găzduit de Biserica Adventistă „A” din Satu-Mare, evenimentul i-a avut ca invitați pe pastorii Liviu Stănescu, director-asistent al programului „Sola Scriptura” al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și Orban Ioan, director al aceleiași departament, la nivelul zonei de nord a Transilvaniei, dar și pe soții Alexandrina și Ciprian Cosma, asistenți ai acestui program. De asemenea, au participat credincioși, alături de pastorii Daniel Cirtș și Robert Varadi din Satu-Mare, respectiv Carei.

În cadrul programului, au fost evocate atât experiențele deschiderii acestei noi librării, cât și alte experiențe de la librăriile „Sola Scriptura” din întreaga țară.

Expoziție de sănătate la Craiova

Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie, filiala Oltenia (ASEF), în colaborare cu Primăria municipiului Craiova, Direcția de Sănătate Publică Dolj, Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog al județului Dolj, Asociația Studențească AMiCUS, Casa Studenților din Craiova și Sano Vita au organizat proiectul „Expoziție de sănătate”, în perioada 29 martie – 1 aprilie 2011, la Teatrul Național „Marin Sorescu” din Craiova.

Expoziția

de sănătate a fost un mijloc de promovare a sănătății bazat în primul rând pe eforturile comunității locale: prin voluntari instruiți, prin specialiști în rețeaua de sănătate publică, prin mass-media locală și cu sprijinul reciproc al participanților. Scopul acțiunii a fost diminuarea expunerii populației la factorii de risc, adoptarea pe scară largă a unui stil de viață sănătos și înființarea unui club de sănătate în municipiul Craiova.

De-a lungul celor patru zile, participanții au parcurs traseul din cadrul expoziției, care cuprindea următoarele puncte: panouri cu factorii sanogeni (soare, aer, nutriție,

apă, odihnă, activitate fizică, temperanță, echilibru mintal și spiritual), indicatori de evaluare a stării de sănătate (tensiune arterială și puls, indicii de masă corporală, procentul de grăsime, greutate, înălțime, taliometrie), minilaborator (măsurarea nivelului de glicemie și colesterol), teste interactive și evaluări computerizate, precum și sfatul medicului. La finalul fiecărei serii a expoziției, vizitatorii au putut participa timp de o oră la prezentări de sănătate susținute de medicii Costin Dinu, Mihai Botezat și Virgil Stroescu.

Ziua Ușilor Deschise

Sâmbătă, 9 aprilie, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea „Popa Tatu”, a avut loc Ziua Ușilor Deschise, evenimentul având ca temă generală „Suferințele lui Isus Hristos și suferința umană”.

La eveniment au participat reprezentanți ai societății civile și ai altor biserici creștine, cum ar fi ambasadorul dr. Caius Traian Dragomir, dr. Daniel Mariș – președintele Comunității Baptiste din București și profesor la Institutul Teologic Baptist, Chiru Traian – reprezentantul Comunității Evreilor Mesianici din București, Mbella Nzuzi – prezentatoare de televiziune și fondatoarea Asociației Femeilor Refugiate din România, Diana Sega – publicist comentator la redacția ziarului Azi, dr. Dan Șerban – președintele Comisiei Naționale pentru Acreditarea Spitalelor și dr. Robert Ancuceanu – șef de lucrări la Facultatea de Medicină și Farmacologie din București.

După o scurtă prezentare a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, realizată de pastorul Gabriel Ișvan, oaspeții au fost invitați să adreseze audienței câteva cuvinte pe marginea temei evenimentului, aceștia arătând faptul că o mare parte din suferința umană este produsă chiar de oameni.

Săptămâna Libertății Religioase deschisă la Biserica „Brâncoveanu” din București

În data de 9 aprilie 2011, a avut loc la Biserica Adventistă „Brâncoveanu”, din București, o întâlnire prilejuită de Săptămâna Libertății Religioase, eveniment desfășurat în Biserica Adventistă, în perioada 9-16 aprilie.

Cu această ocazie, au fost prezente mai multe personalități, printre care deputatul Bogdan Ciucă, decanul Baroului de Avocatură București – Ilie Iordăchescu, comisarul din cadrul Poliției Capitalei – Costel Ivașcu, generalul în rezervă – Ion Rizea și președintele Asociației „Libertate și Conștiință” – pastorul Nelu Burcea. Întâlnirea

a fost moderată de juristul Bisericii Adventiste din România, Gheorghe Panait. Invitații au punctat, pe rând, aspecte din viața publică și personală privind libertatea religioasă.

Expoziție de sănătate la Penitenciarul Poarta Albă

În perioada 19-20 aprilie 2011, în cadrul Penitenciarului mixt Poarta Albă, din județul Constanța, s-a desfășurat prima Expoziție de sănătate pentru cadre, organizată de voluntarii din Muntenia ai Asociației Serviciul Umanitar pentru Penitenciare (ASUP) și cei ai Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie (ASEF).

Acest eveniment a avut loc, la inițiativa echipei ASUP Constanța, după 21 ani de activitate în Penitenciarul Poarta Albă.

Așezat în partea centrală a Podișului Dobrogei, la 30 km vest de municipiul Constanța, Penitenciarul Poarta Albă este unul dintre cele mai mari din România și adăpostește peste 1.300 de persoane private de libertate, de care sunt responsabili 500 de cadre care lucrează în Penitenciar.

Prezent la eveniment, comisarul-șef de Penitenciare, Claudiu Cătălin Bejan, director-adjunct de Educație și Asistență Psihosocială la Penitenciarul Poarta Albă, a precizat faptul că „voluntarii ASUP sunt colaboratori de nădejde, bine intenționați și serioși. Acesta susține că a fost deschis, de la început, acestei inițiative, pentru că sănătatea fizică și mintală trebuie să fie o prioritate pentru fiecare dintre noi.

„În sfârșit acasă”

Venirea primăverii este marcată la ADRA România de reluarea construcțiilor din proiectul „În sfârșit acasă”. La Leamna, în județul Dolj, s-a demarat construcția unei case pentru familia Bondoc, formată din mamă și cinci copii, cu vârste cuprinse între 3 și 12 ani. Părăsiți de tată, care nu a mai vrut să știe nimic de ei, cei cinci micuți trăiau într-o casă bătrânească pusă la dispoziție de un membru al Bisericii Adventiste din Craiova.

Doi dintre copii, pentru că au rezultate bune la școală, au fost incluși în proiectul ADRA România de susținere în școală a copiilor cu rezultate bune la învățătură. De fiecare dată când erau vizitați, ei povesteau cu inocență despre visul lor de a avea o casă, în care să crească fără teama că pot ajunge pe stradă. Mama, o femeie puternică, deși face eforturi uriașe pentru a le asigura celor mici un trai decent, nu s-a arătat niciodată obosită sau fără speranță.

Privind la puterea cu care credeau cei șase că într-o zi vor avea o casă, mai mulți voluntari din zonă s-au strâns și au făcut planul de a realiza acest vis. Alături de ADRA, au demarat construcția casei, generând o mare bucurie familiei respective.

Proiectul „În sfârșit acasă” are în acest moment două șantieri deschise de anul trecut: la Vatra Dornei, în județul Suceava, și la Satul Nou, în județul Constanța, construcția de la Leamna abia a început. Acest proiect va continua cu alte trei construcții în județele Arad, Bacău și Bihor.

Rubrică realizată de Adrian Dobre, Departamentul Comunicare, Uniunea Română

Leslie și puii ei

Daniela Vlădoiu*

Un mănunchi de case adunate laolaltă între două dealuri bătrâne, încovoiate de povara anilor, cu munții Bucegi de strajă la miazănoapte și frumoasa Vale a Ialomiței la miazăzi, sunt câteva din punctele de reper ale Buciumeniului. Aici, primăvara este îmbrăcată în parfum și culoare, vara nu este atât de toridă, toamna te răsplătește din belșug cu fructe, iar iarna te îmbie la visare.

Ceea ce astăzi vreau să vă povestesc nu este legat atât de mult de această localitate, ci de ceea ce se întâmplă aici, mai precis în grădina de lângă casa noastră. Dacă este vacanță, de dimineața devreme până seara târziu, glasurile vesele a cinci fete fac concurență zumzăitului albinelor și ciripitului păsărelelor.

Într-una din după-amiezile vacanței de vară, după ce fetele au muncit din greu la „construirea unei căsuțe” în podul unei magazii, au plecat la râu ca să se răcorească. Ajunse aici, au văzut un cățeluș care rămăsese blocat pe o palmă de pământ între apele repezi ale râului. Era prea mic ca să se poată descurca singur. Schelălăia disperat după ajutor. După mai multe încercări de salvare a acestuia, fetele au reușit să scoată „ghemotocul mic și negru” din apele involburate. Era ud flească și tremura din toate încheieturile. Copiii au alergat până la casa mătușii, unde i-au acordat primele îngrijiri: l-au învelit într-o pătură, l-au uscat cu uscătorul de păr și au încercat să-l hrănească. Pentru că nu avea decât câteva zile, cățelușul nu știa să mănânce singur. Atunci le-a încolțit în minte o idee: să-l ducă la Leslie, stăpâna grădinii lor, care la rândul-i avea un pușor. Zis și făcut.

Ce credeți, a fost acceptat de Leslie?

Da. Nu numai că l-a acceptat, dar l-a și spălat, l-a hrănit și l-a așezat la loc de cinste în coteț, alături de puilul ei. Din acea zi, Leslie a avut doi pui pe care i-a îngrijit fără nicio deosebire.

I-a purtat Dumnezeu de grija acestui cățeluș?

Cred că ați răspuns la fel ca mine: da.

Trebuie să știți și cred că ați auzit de multe ori că Dumnezeu ne poartă întotdeauna de grijă. El aduce în viața noastră oameni, cum ar fi: părinții, profesorii, prietenii. Ei ne ajută să învățăm, să creștem și să-l urmăm pe Dumnezeu.

În felul acesta, Dumnezeu ne veghează întotdeauna.

Aș vrea să vă mai pun o întrebare:

Ce părere aveți de felul în care cățelușul „scos din apă” a fost acceptat de Leslie?

Animalele sunt mâinate de instincte și nu de rațiune, dragoste și milă, care sunt caracteristici ale omului. De multe ori însă, noi, oamenii, rămânem rușinați în fața reacțiilor noastre vizavi de semenii noștri. Puilul lui Leslie l-a acceptat pe Ghemotoc ca pe un frate, iar Leslie l-a tratat ca pe propriul pui.

Voi cum vă înțelegeți cu frații voștri? Nu-i așa că uneori sunt greu de înțeles?

Poate că fratele tău sau sora ta e diferit/diferită. Poate că tu ești ordonat, iar el/ea nu este. Poate că tu iei note bune, iar el/ea este mai bun/bună la sport. Poate că face lucruri pe care tu nu ai voie să le faci. Este atât de ușor să te enervezi și să te cerți, mai ales dacă stai și în aceeași cameră. Dar există o soluție. Trebuie să-I spui lui Dumnezeu acest necaz. Nu tu ți-ai ales fratele sau sora, ci El ți i-a ales! Dumnezeu a ales fiecare membru al familiei tale. Încearcă să-l accepți pe cel de lângă tine așa cum este. Încearcă să gândești lucruri bune despre sora sau fratele tău – ce talente aveți fiecare, cum puteți să vă ajutați unul pe celălalt.

Nu uita, un cățeluș a trecut dincolo de instincte, l-a acceptat pe celălalt așa cum era și a împărțit cu el camera lui, preșul lui, castronul lui și chiar pe mama lui.

Mulțumiți-I lui Dumnezeu pentru familia pe care v-a dat-o și cereți-I să vă ajute să vă apreciați frații și surorile, în loc să vă certați cu ei.

***diriginte de tineret,
comunitatea Buciumeni, DB**

Competiția credinței

**„Au început să alerge amândoi împreună.
Dar celălalt ucenic alerga mai repede decât
Petru și a ajuns cel dintâi la mormânt...
Atunci celălalt ucenic, care ajunsese cel
dintâi la mormânt, a intrat și el și a văzut,
și a crezut.”
(Ioan 20:4,8)**

Cei doi ucenici aflați în alergare spre mormântul Domnului Isus în dimineața învierii s-au înscris într-o adevărată competiție: cine ajunge primul! Mai vârstnicul Petru este depășit de Ioan (el este „celălalt ucenic”), însă Petru este cel care intră primul în mormânt. Aparenta întrecere athletică se dovedește a fi de fapt o cursă a credinței: celălalt ucenic a intrat și el, a văzut și a crezut.

Faptul că și noi, după două milenii, continuăm să alergăm nu este pentru nimeni o noutate. Am putea doar adăuga observația că tehnica a venit în sprijinul înclinației noastre de a alerga tot mai mult și tot mai repede. Având în vedere tocmai această realitate tehnologică și antropologică, Mântuitorul ne confruntă cu întrebarea plină de sobrietate: „Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8).

Alergarea omului zilelor noastre, agitația lumii în care ne ducem traiul au ca țintă credința? Creștinul sau adventistul aflat mereu în postura de om ocupat, mereu grăbit către undeva, are ca prioritate întărirea încrederii în Dumnezeu? Sau urmărește atingerea unor obiective total diferite? Nici Petru, nici Ioan nu au alergat întotdeauna însuflețiți de premiul credinței, însă acum, către mormântul gol, au renunțat la alte motivații, conștienți că „dreptul va trăi prin credință”.

Nici nu poate fi vorba de altceva, decât de credință: mormântul este gol! Nimeni nu are nicio confirmare că Domnul și Mântuitorul lor a înviat. Nu există încă nicio declarație publică despre marele eveniment care tocmai a avut loc. Ioan nu știe nimic, nu are nicio dovadă, însă el alege să creadă, chiar și în absența Mântuitorului. A crezut fără să vadă și a trecut astfel în categoria fericiților: „Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut” (Ioan 20:29).

Să fii primul care crede înseamnă să fii câștigător în cursa pentru care merită să te dăruiești cu totul. Nu degeaba ne bate pe umăr Mântuitorul și ne întreabă: Cum stai la capitolul credință? Nu de religiozitatea noastră exterioară este preocupată Căpetenia mântuirii noastre. El știe prea

bine cât de specializați suntem în împletirea religiei cu critica, invidia, ipocrizia, egoismul, spiritul lumesc, nespiritualitatea și apatia laodiceeană. Totuși, chiar dacă ajungem în fața unui astfel de mormânt, avem garanția că el poate deveni gol, imun la atacul descompunerii.

Înclinația de a nu vedea pe Domnul Isus între noi, aproape de sufletul nostru, de familia și biserica noastră, ne constrânge să-l întrebăm pe Ioan: Tu cum ai putut crede fără să vezi? Avem toate motivele să-l ascultăm cu atenție, pentru că nu a trecut mult și credința lui s-a dovedit a nu fi fost zadarnică: Ioan și-a întâlnit curând Eroul!

„Vedeți”, ne-ar putea spune Ioan, „eu nu aveam nevoie de nicio dovadă. Îl cunoșteam bine pe Învățătorul și presimțeam că va face ceva neobișnuit care să ne ducă pe toți pe noi culmi de credință. Simțeam că viitorul va fi extraordinar, va fi cu totul altceva. Și așa s-a întâmplat.”

Specialiștii spun că pruncii învață încrederea în primele șase luni; plânsul lor aduce imediat pe cineva drag lângă ei. Prin repetare, lecția încrederii este atât de bine învățată, încât pe măsură ce ei cresc ajung să accepte și perioadele de absență ale celor dragi, încrezători că la momentul potrivit aceștia le vor veni în ajutor.

Față de înclinația de a fi pesimiști, ne apărăm cu scuza: „aceasta e realitatea.” Într-adevăr, mormântul este gol. Trupul Mântuitorului nostru iubit lipsește. Credincioșii care formează acest trup sunt parcă tot mai puțini. Tot mai puțini sunt aduși în părtășia „trupului lui Hristos”. Mai mult, cei care mărturisesc această apartenență par să fie destul de firavi în credință. Dar care este viitorul?

„În întristare și durere, când totul pare întunecos și viitorul tulbure, iar noi ne simțim fără ajutor și singuri, acesta este timpul când, drept răspuns la rugăciunea credinței, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii.” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pag. 42)

Ucenicul iubit din zilele noastre presimte că urmează ceva neobișnuit. Îl cunoaște foarte bine pe Domnul și Mântuitorul său. Planuri grandioase sunt deja dezvăluite de Cuvântul prorociei. El nu se îndoiește, ci alege să fie primul care crede. Și strigă din răspuțeri acest lucru, pentru ca și alții să creadă. Și eu, și tu. Rămășița este biserica credinței. Amin!

Teodor Huțanu, președinte, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din România

Mai 2011– www.curieruladventist.ro

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Alege acum pentru prezentul și viitorul tău !

🌀 **Master în Religie (extensie Andrews University)**

» Durata studiilor: 2 semestre / 1 an

» Program de studii în limba engleză, adresat absolvenților de facultate, indiferent de profil

Perioada de înscriere: 20 iunie - 8 iulie

🌀 **Teologie adventistă pastorală - 25 locuri**

» Studii de licență, 8 semestre / 4 ani, cursuri cu frecvență

» Diploma acordată: licență în teologie

Înscrieri: 11-18 iulie; 1-5 septembrie

Examine: 19-20 iulie; 6-7 septembrie

🌀 **Asistență socială - 25 locuri**

» Studii de licență, 6 semestre / 3 ani, cursuri cu frecvență

» Diploma acordată: licență în asistență socială

Înscrieri: 11-18 iulie; 5-12 septembrie

Interviu: 19 iulie; 13 septembrie

🌀 **Pedagogia învățământului primar și preșcolar - 25 locuri**

» Studii de licență, 6 semestre / 3 ani, cursuri cu frecvență

» Diploma acordată: licență în științe ale educației

Înscrieri: 11-19 iulie; 5-13 septembrie

Interviu: 20 iulie; 14 septembrie

🌀 **Limba și literatura română - Limba și literatura engleză - 25 locuri**

» Studii de licență, 6 semestre / 3 ani, cursuri cu frecvență

» Diploma acordată: licență în filologie

Înscrieri: 11-20 iulie; 5-12 septembrie

Interviu: 21 iulie; 13 septembrie